

Ο
ΟΣΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ
Ο ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΣ

ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΜΕΡΟΣ 1^ο

Ο ΟΣΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΙΔΡΥΜΑ
«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ»
Μαυρομιχάλη 46, 106 80 - Αθήνα
ΤΗΛ. 36.22.529

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

Την Αγιότητα την συναντάμε στην ταπείνωση των Αγίων. Έτσι, όλοι οι Άγιοι αισθάνονται λύπη μεγάλη για τις αμαρτίες τους, ενώ εμείς οι πειραζόμενοι από τον λογισμό μας ίσως και να σκεφτόμαστε με υπερηφάνεια τις κακώς καμωμένες μας αρετές. Έτσι, όλοι οι Άγιοι απαιτούσαν από τους υποτακτικούς τους διάφορες ταπεινωτικές ενέργειες ακόμη και στα λείψανά τους. «Ρίξτε με να με φάνε τα σκυλιά», έλεγε κάποιος Άγιος Πατέρας της Εκκλησίας, «ίσως με δει κάποιος και αναστενάξει προς τον Θεό και τον παρακαλέσει λέγοντάς Του: "Τουλάχιστον, συγχώρεσέ του τις αμαρτίες του.", και έτσι ελεηθώ και δεν τοποθετηθώ στο πυρ το εξώτερο, όπου μου φυλάσσεται για τις αμαρτίες μου.». Όμως, όταν κοιμήθηκε ο Πατέρας τον εκτίμησαν υπερβολικά. Παρόμοια ζήτησε ο Άγιος Θεόφιλος ο Μυροβλύτης, ο Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης, ο Όσιος Εφραίμ, ο Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης και όλοι οι Γεροντάδες του Αγίου Όρους συμπεριλαμβανομένου και του Οσίου Πορφύριου του Κausοκαλυβίτη. Όμως, νομίζουμε εμείς δεν θα πρέπει να το δούμε έτσι. Ο Όσιος Πορφύριος δεν ήταν αποκλειστικώς ένας Όσιος του Αγίου Όρους, αλλά ένας Όσιος με έργο στον κόσμο. Σεβόμαστε τη θέση και την υπακοή των μαθητών του, αλλά τα λείψανά του πρέπει να φυλαχθούν και να προστατευθούν ως κόρη οφθαλμού, ούτως ώστε αν καμιά φορά τα απαιτήσει η Εκκλησία στην οποία αυτός υπηρέτησε να της παραδοθούν.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ Ή ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ

Αφού τίποτε δεν είναι τυχαίο, τότε ίσως θα έπρεπε να πούμε ότι ο Θεός θα ήθελε να κυκλοφορήσουμε τα κείμενά μας αυτά για τον Όσιο Πορφύριο και τα οποία θα ανέρχονται περίπου σε τρία ή τέσσερα μικρά βιβλία όπως αυτό. Τα κείμενα αυτά είναι έτοιμα εξαρχής. Ίσως και πριν κυκλοφορήσουν άλλα βιβλία.

Μάλιστα αυτά έχουν παρουσιασθεί από το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου (ΡΙΚ) σε σειρές. Το 1992 είχαμε παραδώσει στο ΡΙΚ πέντε ώρες συνεντεύξεις, ύστερα από ένα θαύμα ή μία θαυμαστή και μεγάλη σύμπτωση.

Επειδή δεν συνηθίζουμε τις συνεντεύξεις στα ραδιόφωνα, αν και αυτό δεν είναι κακό όταν γίνεται για ωφέλεια της Εκκλησίας. Όμως, αυτό δεν το επιδιώξαμε ούτε στην Αθήνα. Βέβαια, είχαμε συγκεντρώσει σε δεκαπέντε χρόνια τη μεγαλύτερη και την καλύτερη συλλογή περιστατικών με τον Όσιο Πορφύριο.

Αυτό είναι από πρώτο χέρι και δεν αναφερόμαστε σε περιστατικά που έπεσαν στην προσοχή μας. Όταν στο Μοναστήρι του Οσίου άκουσαν τις κασέτες των εκπομπών, είπα ότι θαύμασαν την αυθεντικότητα και υπευθυνότητα των περιγραφών. Βλέποντες τα κείμενα αυτά τα ενέκριναν εγκαρδίως.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ Δρ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ένας μεγάλος αριθμός προσώπων προσέγγισαν τον Δρ. Κλείτον Ιωαννίδη που επιμελούνταν τις εκπομπές περί του Οσίου Πορφυρίου και του έδωσαν συνεντεύξεις.

Αυτές στη συνέχεια κυκλοφόρησαν στο γνωστό πολύ ωραίο του βιβλίο.

Αναφερόμαστε τώρα στα δικά μας κείμενα. Το καλοκαίρι του 1992 έγινε κάποια επιταήμερη εκδρομή στην Κύπρο και παρουσιάστηκαν μερικές κενές θέσεις στο αεροπλάνο. Έτσι, μερικά πνευματικά παιδιά του Οσίου Πορφυρίου αποφασίσαμε να επισκεφθούμε την Κύπρο. Τότε στην Κύπρο, όπως και στον Ελλαδικό χώρο, μιλούσαν πολύ για τις συχνές ραδιοφωνικές συνεντεύξεις με θέμα τον Όσιο Πορφύριο.

Εμείς, φεύγοντας για την Κύπρο, πήραμε την απόφαση να μη μιλήσουμε πουθενά, εκτός, είπαμε, αν ο Θεός το θέλει και μας στείλει το ΡΙΚ μέσα στα πόδια μας και μάλιστα να επιμένουν και να εκβιάζουν οι περιστάσεις, τόσο που να μην μπορούμε να διαφύγουμε. Φθάνοντας Τετάρτη στην Λεμεσό, έκανε πολλή ζέση. Έτσι, την Πέμπτη αποφασίστηκε να περάσουμε το πολύ θερμό τριήμερο στο βουνό του Τροόδου. Φθάνοντας εκεί, μας πληροφόρησαν ότι την Κυριακή θα ερχόταν για πρώτη φορά ο Δρ. Κλείτος Ιωαννίδης να μιλήσει για τον Όσιο Πορφύριο και να προωθήσει το βιβλίο του. Στο ενοριακό κέντρο κάποιος μέσα από το ακροατήριο φώναξε ότι υπάρχουν επισκέπτες από την Αθήνα που γνωρίζανε τον Όσιο και τότε όλοι επέμεναν να τους πούμε σε τρία λεπτά ο καθένας και ένα περιστατικό που γνωρίζαμε για τον Άγιο. Όμως, τα περιστατικά που τους αναφέραμε ήταν πολύ ζωντανά που τους ηλεκτρίσαν και τότε πολύ μας παρακάλεσαν έστω ο καθένας να διηγηθεί τα προσωπικά του περιστατικά.

Έτσι, την άλλη μέρα ήρθε ηχοληπτικό συνεργείο του ΡΙΚ για δύο ημέρες και έχοντας έτοιμα τα κείμενα όπως τα καταγράφαμε για την επεξεργασία βιβλίου, τους τα παραδώσαμε σε πέντε συνεντεύξεις. Αυτά στη συνέχεια είχαν παρουσιασθεί από το ΡΙΚ σε σειρές για αρκετό χρόνο.

Τα κείμενα αυτά εντοπώσιασαν γενικώς γιατί ήταν πειστικότερα λόγω αντικειμενικότητας. Δεν είπαμε καμία υπερβολή, γιατί ο Όσιος ήταν διορατικός, θαυματουργός και Θεοφώτιστος.

Τα πρωτότυπα κείμενά μας, όπως τα καταγράφαμε όταν ζούσε, μιλούν μόνα τους.

Η σοφία του Αγίου ήταν εντοπωσιακή και ήταν αυτή περισσότερη που μας επηρέασε μάλλον και μετά η διόραση και το ιαματικό του Χάρισμα. Οι νοουθεσίες του Αγίου σε θέματα κοινωνικά, παιδαγωγικά και Εκκλησιαστικά ευωδιάζουν από Πνεύμα Άγιο. Αυτά εμείς τα καταγράφαμε με ζήλο, γιατί η σοφία του Σολομώντος μειονεκτούσε στην πνευματοφώτιστη Εκκλησιαστική σοφία του Οσίου Πορφυρίου.

ΟΙ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΤΟΥ ΡΙΚ [ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΥΠΡΟΥ]

Στο τέλος της συνεντεύξεως θαύμασε το ΡΙΚ όταν πληροφορήθηκε ότι αν και δεν τους γνωρίζαμε καθόλου, προηγουμένως εμείς κάναμε προσευχή σαν τον Ελεάζαρο τον υπηρέτη του Αβραάμ και είπαμε αν ήταν θέλημα του Κυρίου να κυκλοφορήσουν αυτά στο Κυπριακό ραδιόφωνο ο Κύριος να φέρει το ΡΙΚ κοντά μας, σε βαθμό που να μην μπορούμε να το αποφύγουμε, πράγμα που έγινε με τον ανωτέρω φυσικό τρόπο.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΟΥΝ ΤΑ ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

Επειδή δεν θα έχουμε στην εποχή μας πολλούς άλλους Οσίους Πορφυρίους αφήσαμε να κυκλοφορήσουν πρώτα όλα τα άλλα συγγράμματα για να μην συγκρούονται οι εκδόσεις, αλλά πάντοτε να υπάρχει κάτι νέο να διαβάσουν οι ευλαβείς γύρω από τους Γέροντες.

Εμείς σκεπτόμαστε να αφήσουμε ένα κενό έξι μηνών μεταξύ κάθε εκδόσεως και κατ' αυτόν τον τρόπο μέχρι το τέλος του 1996 θα έχουμε όλα τα συμπληρωματικά γύρω από τον Όσιο αυτόν. Επιδίωξή μας θα είναι να κρατήσουμε το κοστολόγιο χαμηλότατο, ενώ την εμφάνιση όσο το δυνατό πιο εντοπωσιακή.

Στη συνέχεια θα κυκλοφορήσουμε μία κινηματογραφική ταινία με ζωντανές λήψεις για τον Όσιο Γέροντα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ (1906-1991)

Ο πολυσέβαστος Όσιος Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊρακτάρης, γεννήθηκε την Τετάρτη, 07 Φεβρουαρίου, 1906, μ.Χ., στο χωριό Άγιος Ιωάννης της επαρχίας Καρυστίας κοντά στο Αλιβέρι Ευβοίας από γονείς πολύ φτωχούς. Οι γονείς του, Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και Ελένη, το γένος Αντωνίου Λάμπρου, ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής και οι γονείς, φτωχοί γεωργοί, δυσκολεύονταν να τη συντηρήσουν. Γι' αυτό ο πατέρας υποχρεώθηκε να φύγει στην Αμερική, όπου δούλεψε στην κατασκευή της διώρυγας του Παναμά. Ο μικρός Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας και είχε παρακολουθήσει μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού, όπου οι ανάγκες της οικογένειας λόγω της μεγάλης φτώχειας τον έκαναν να εργάζεται από παιδί, άλλοτε βόσκοντας ένα μικρό κοπάδι προβάτων του πατέρα του, άλλοτε σ' ένα ανθρακωρυχείο που βρισκόταν εκεί κοντά και άλλοτε σ' ένα κατάστημα στη Χαλκίδα. Ήταν μόλις επτά ετών. Εργάστηκε δύο τρία χρόνια σε αυτό το κατάστημα και μετά πήγε στον Πειραιά, όπου δούλεψε δύο χρόνια στο παντοπωλείο ενός συγγενούς. Διαβάζοντας το Βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου γέμιζαν τα μάτια του από δάκρυα, γι' αυτό είχε και βαθύ πόνο να τον μιμηθεί. Μετέβη, λοιπόν, κρυφά στο Περιβόλι της Παναγίας, στο Άγιο Όρος, και αν και ήταν ηλικίας δώδεκα ετών, τον προσέλαβαν δύο κατά σάρκα αδελφοί συνασκητές, ο Παντελεήμων - που ήταν και Πνευματικός, και ο Ιωαννίκιος, που μόναζαν στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου. Μετά την αγάπη και την λατρεία του προς τον Χριστό, τον Θεάνθρωπο Κύριο, έδειξε μεγάλη αφοσίωση και υπακοή στους δύο αυτούς Γέροντες αδελφούς, που κατά κοινή ομολογία ήταν ιδιαίτερα αυστηροί. Κατά την κουρά του σε μοναχό σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών ονομάστηκε Νικήτας και δύο χρόνια αργότερα έγινε μεγαλόσχημος. Λίγο αργότερα λόγω της μεγάλης ταπεινώσεως και υπακοής του, έλαβε το Χάρισμα της ενοράσεως, να διεισδύσει στα γεγονότα και τις καταστάσεις του φυσικού, του ψυχικού και του πνευματικού κόσμου, όταν τον επεσκίασε η άρρητη ενέργεια της Θείας Χάριτος ανεξάρτητα από τον τόπο και τον χρόνο.

Όταν ήταν είκοσι χρονών περίπου, αρρώστησε από βαριά πλευρίτιδα και οι Γέροντες τον έστειλαν στους γονείς του προς θεραπεία. Αργότερα ξαναγύρισε στον τόπο της μετανοίας του, αλλά επειδή ξανά αρρώστησε, οι Γέροντες του συνέστησαν να εγκατασταθεί σε κάποιο μοναστήρι έξω από το Άγιο Όρος

προς παρακολούθησή του από τους γιατρούς. Ήρθε, λοιπόν, και έμεινε στη Μονή Λευκών του Αγίου Χαραλάμπους Κύμης Ευβοίας, κοντά στο Αυλωνάρι. Στις 27 Ιουλίου του 1927 μ.Χ. επισκέφθηκε το Μοναστήρι αυτό ο Αρχιεπίσκοπος Σινά Πορφύριος ο Γ΄, ο οποίος τον χειροτόνησε Ιερέα και τον μετονόμασε Πορφύριο. Δεν πέρασε λίγος καιρός και ο τότε Μητροπολίτης Καρυστίας Παντελεήμων τον έκανε Πνευματικό-Εξομολόγο στα είκοσι δύο του χρόνια, και το 1938 μ.Χ. τον έκανε Αρχιμανδρίτη στην ηλικία των τριάντα δύο ετών.

Μεγάλος του πόθος ήταν να υπηρετεί ασθενείς. Έτσι, έκανε μια αίτηση και το 1940 μ.Χ., παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, διορίστηκε εφημέριος στην Πολυκλινική Αθηνών κοντά στην Ομόνοια. Τριάντα τρία ολόκληρα χρόνια εξομολογούσε και κοινωνούσε τους ασθενείς, αλλά και πλήθος άλλων ανθρώπων που του ζητούσαν πνευματική βοήθεια.

Για να συντηρεί τους γονείς του, αλλά και να χτίσει ένα μοναστήρι, εργαζόταν βιοποριστικώς. Όταν το 1955 μ.Χ. πήρε την σύνταξή του και αναχώρησε από την Πολυκλινική, εγκαταστάθηκε στα Καλλίσια στην Παλαιά Πεντέλη όπου είχε μισθώσει από την Ιερά Μονή Πεντέλης το εκεί ευρισκόμενο μικρό μονύδριο του Αγίου Νικολάου με την αγροτική περιοχή που το περιέβαλλε, την οποία καλλιεργούσε με μεγάλη επιμέλεια. Εδώ, παράλληλα εξασκούσε το πλούσιο πνευματικό του έργο.

Όταν το 1978 συνήλθε από το έμφραγμα του μυοκαρδίου που είχε υποστεί, ίδρυσε με μερικά πνευματικά του παιδιά το ιερό γυναικείο Ησυχαστήριο «Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος» αφού του παραχωρήθηκε από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών κανονική ευλογία. Το Ησυχαστήριο αυτό βρισκόταν στην Αθήνα, αλλά οι διαστάσεις του χώρου ήταν πολύ μικρές. Έτσι, μερικά από τα πνευματικά του τέκνα και ο ίδιος μαζί αγόρασαν μερικά κτήματα στην Μαλακάσα Αττικής και έχτισαν Μετόχι του Ησυχαστηρίου αυτού με Ιερό Ναό και νόμιμη άδεια από την Εκκλησία της Ελλάδος και τους αρμόδιους Μητροπολίτες.

Έτσι, ο π. Πορφύριος εγκαταστάθηκε στο Μετόχι αυτό του Ησυχαστηρίου. Με την άδεια του επιχωρίου Μητροπολίτου ασκούσε το έργο της πνευματικής Διακονίας, εξομολογώντας τους πολυπληθείς πιστούς, που τον επισκέπτονταν.

Ύστερα από μία εγχείρηση καταρράκτη έχασε την όραση του αριστερού του ματιού. Αργότερα μειώθηκε και η όραση του δεξιού λόγω των παρενεργειών μίας ενέσεως κορτιζόνης, που του έκαναν οι γιατροί κατά την εγχείρηση καταρράκτη.

Παρά το γεγονός ότι είχε υποστεί αλλεπάλληλες γαστρορραγίες και ζούσε μέσα σε φρικτούς πόνους, εξακολουθούσε να δέχεται, όσο μπορούσε, τους ε-

ποκέπτες του, να εύχεται ταπεινά για τη λύση των προβλημάτων τους και πολλές φορές να αξιώνεται της μεγάλης χαράς να τα βλέπει λυμένα με την επένεργεια της Θείας Χάριτος.

Στην αρχή μπορούσε να δίνει συμβουλές πιο άνετα· αργότερα, όμως, εξαιτίας των πολλών του ασθενειών, περιοριζόταν σε ολόθερμες ευχές και λιγότερες συμβουλές.

Τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του άρχισε να προετοιμάζεται για την κοίμησή του. Επιθυμούσε να αποσυρθεί στο Άγιο Όρος, στα αγαπημένα του Καυσοκαλύβια, όπου μυστικά και αθόρυβα, όπως έζησε, θα έδιδε την ψυχή του στο Νυμφίο της. Πολλές φορές τον άκουσαν να λέει: «Επιδιώκω και τώρα που εγήρασα να πάω και να πεθάνω εκεί πάνω». Το 1984 ετοιμαζόμενος για τα τέλη της ζωής του ζήτησε να του παραχωρηθεί η Καλύβη του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια, όπου είχε καρεί μοναχός, διότι τότε είχε εκκενωθεί. Εκεί εγκατέστησε μερικούς υποτακτικούς του. Για ένα διάστημα έμεινε μαζί τους και ο ίδιος. Οι ασθένειές του, όμως, τον ανάγκασαν να περνά τον περισσότερο καιρό στο Ησυχαστήριο, στο Μήλεσι του Ωρωπού.

Τον Ιούνιο του 1991 μ.Χ., προαισθανόμενος το τέλος της επίγειας ζωής του εγκαταστάθηκε πλέον οριστικά στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου, στην Καλύβη της μετανοίας του, απ' όπου είχε αρχίσει την πνευματική του πορεία πριν από περίπου εβδομήντα χρόνια. Κοιμήθηκε οσιακά στις 04:31 τα ξημερώματα της Δευτέρας, 02 Δεκεμβρίου του 1991 μ.Χ., σε ηλικία ογδόντα πέντε ετών.

Τα τελευταία λόγια που ακούστηκαν από το στόμα του ήταν από την Αρχιερατική Προσευχή του Κυρίου, αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε: «ἵνα ὧσιν ἕν».

Είχε αφήσει εντολή στους υποτακτικούς του, ώστε η κοίμησή του να ανακοινωθεί μετά την ταφή του, διότι δεν επιθυμούσε να δημιουργήσει ταλαιπωρία στα πνευματικά του παιδιά.

Σ.Σ.: Η Αγιοκατάταξη του νέου Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου του Διορατικού και Θαυματουργού έγινε με σχετική Πράξη και Απόφαση από το Οικουμενικό Πατριαρχείο την Τετάρτη, 27 Νοεμβρίου του 2013 μ.Χ. – σχεδόν είκοσι δύο έτη (παρα πέντε ημέρες) από την οσιακή του κοίμηση, και η Μνήμη του εορτάζεται πανηγυρικά στις 02 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.

ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Αυτός ο φωτοφόρος αστέρας του νοητού στερεώματος Όσιος Πορφύριος είχε άκρα υποταγή στην Εκκλησία και δεν προέβη σε καμία ενέργεια χωρίς την

έγκρισή της. Έλεγε ότι είναι προτιμότερο να βρίσκεται κανείς σε λάθος δρόμο μέσα στην επίσημη Εκκλησία, παρά να ενεργεί έξω από αυτή, έστω και ορθά.

Η επίγεια ζωή του ήταν μια διαρκής και άκρα ταπείνωση, μια ζέουσα πίστη, μια ζωντανή αγάπη, μια αγόγγυστη υπομονή, μια καρτερία στους πειρασμούς των θλίψεων και των σωματικών πόνων.

Διακρινόταν για την παιδαγωγική διάκριση, τη μεγάλη του φιλομάθεια, τις πολυσχιδείς γνώσεις του - δώρο της κατά Θεόν σπουδής του και όχι της κατά κόσμον ανυπάρκτου μαθήσεώς του· για το μεγάλο του ενδιαφέρον σχετικά με τα προβλήματα της Εκκλησίας· για την μεγάλη του μακροθυμία και ευλάβεια· για την αδιάλειπτη, αλλά ταπεινή -γι' αυτό και αποτελεσματική- προσευχή του· για τις ιεροπρεπέστατες Ακολουθίες του. Τέλος, διακρινόταν για τα σπουδαία Χαρίσματα που του χάρισε ο Θεός.

Είθε [= Μακάρι] όλοι να έχουμε την ευλογία του μεγάλου Θεού και Πατρός με τις πρεσβείες και προσευχές του πολυσέβαστου και αγαπητού μας Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου του Νέου και Διορατικού. Αμήν.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Ακούγαμε για τον Όσιο Γέροντα Πορφύριο ότι ήταν ένας καλός Εξομολόγος και διορατικός. Έτσι, μία Κυριακή, μετά τη Θεία Λειτουργία, πήγαμε να τον επισκεφθούμε και αφού φθάσαμε, περιμέναμε κάποια σειρά, γιατί περίπου 15 πρόσωπα ήθελαν να εξομολογηθούν πριν από εμάς. Τότε η ηλικία του θα ήταν γύρω στα εβδομήντα, αλλά νομίζαμε ότι δεν ήταν περισσότερο από 55-60. Μέσα σε τρία χρόνια έδειχνε ότι ήταν ογδόντα ετών, διότι είχε περάσει κάποια βαριά ασθένεια. Έτσι φαινόταν πως ήταν μεγαλύτερος από 80 ετών. Ας έρθουμε στην εντύπωσή μας από την πρώτη μας εμπειρία με τον Άγιο Γέροντα, στα Καλλίσια.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο πρώτος στην παρέα μας δεν ήταν καλός σύζυγος κι ούτε πιστός προς την οικογένειά του. Μόλις κάθισε να του μιλήσει, τον ρώτησε αν ήταν νυμφευμένος και όταν αυτός του είπε ναι, τότε του λέει: «Δεν θέλω να πούμε περισσότερα, τώρα να πας στο καλό και να έρθεις με τη σύζυγό σου να τα κουβεντιάσουμε όλοι μαζί.». Αυτός δεν ξαναγύρισε, δυστυχώς, και μόνος του το ομολογούσε ότι αισθανόταν δυστυχής, επειδή δεν μπορούσε να υπακούσει στη συμβουλή του Γέροντα. «Δυστυχώς», έλεγε, «έχω μπλέξει πολύ άσχημα και φοβάμαι ότι θα κα-

ταστραφώ.» Παρέμεινε στην αμαρτία, η οποία τον περιέπλεξε σε πολλές οδύ-
νες και βάσανα.

Ο δεύτερος φίλος, που είχε εξομολογηθεί, ήταν άγαμος, νέος άνθρωπος
της εκκλησίας και ζούσε με εγκράτεια. Τον ρώτησε ο Γέρων Πορφύριος. «Είσαι
νυμφευμένος;». «Όχι.», απάντησε. «Ζεις μόνος σου;». «Ναι.», είπε. «Εσύ ασκη-
τεύεις καλά κάνεις.», του είπε.

Ρώτησε τον άλλον: «Εσύ, τι δουλειά κάνεις;». Κι εκείνος απάντησε: «Ε-
μπόριο.». «Τί είδους εμπόριο;». Κι εκείνος είπε: «Αγοράζω και πουλάω παλιο-
σίδερα.». Τότε, του λέει ο Γέροντας: «Να γνωρίζεις ότι σε έξι μήνες η αγορά θα
πάει πολύ κάτω.». Πράγματι, σε 6-8 μήνες η αγορά είχε πέσει στα χαμηλότερα
επίπεδα της εποχής εκείνης.

ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Δεν μπορέσαμε να τον επισκεφθούμε για ένα περίπου έτος ή περισσότε-
ρο και αναγνώσαμε ένα άρθρο του σπουδαίου Θεολόγου κ. Διονυσίου Μπατι-
στάτου, που έγραφε ότι «δεν πρέπει να λέμε ότι οι Γέροντες που ο Θεός έστειλε
στους παλαιούς χρόνους δεν τους στέλνει και σήμερα, γιατί στις μέρες μας»,
έγραφε, «υπάρχει Γέροντας μεταξύ μας με τόσο θαυμαστά Χαρίσματα, που μό-
νο στα αρχαία Γεροντικά τα διαβάζεις.». Αυτό μας έκανε τρομερή εντύπωση, ε-
πειδή ο κύριος Μπατιστάτος δεν ήταν τυχαίος Θεολόγος και δεν έπεφτε έξω
στις Θεολογικές του κρίσεις. Είχε και γνώσεις και κρίση σεβαστή για να τον ε-
μπιστεύεται κανείς. Έτσι, αφού του μιλήσαμε κι εξακριβώσαμε ότι ο πατήρ
Πορφύριος δεν είναι τυχαίο πρόσωπο, αποφασίσαμε να τον συναντήσουμε και
πάλι. Έκτοτε κρατούσαμε σημειώσεις μέχρι το τέλος της ζωής του. Έτσι εξηγού-
νται όλα αυτά που παραθέτουμε.

ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

π. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μια μέρα πήγαμε στον εξομολόγο μας τον Πατέρα Επιφάνιο Θεοδωρό-
πουλο, και όταν τον ρωτήσαμε για ένα θέμα άσχετο με τον Πατέρα Πορφύριο
μας είπε την άποψή του και πρόσθεσε ότι «αυτό ακριβώς λέει και ο Πατήρ Πορ-
φύριος και να ξέρετε ότι ο Γέροντας αυτός είναι διορατικός.», πρόσθεσε. «Εί-
ναι», τον ρωτήσαμε, «διορατικός;». «Ναι», μας λέει, «είναι πολύ διορατικός.».
Θαυμάσαμε το γεγονός, γιατί ο Πατήρ Επιφάνιος δεν ήταν, φυσικά, τυχαίος
άνθρωπος, κι έτσι πεισθήκαμε ότι ο Πατήρ Πορφύριος άξιζε περισσότερο εν-
διαφέροντος.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ο νέος Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, ο Διορατικός, ήταν άγνωστος στους πολλούς Χριστιανούς μέχρι την δεκαετία του 1970, όταν ακόμη παρέμενε στα Καλλίσια. Τότε άρχισε σιγά-σιγά να κυκλοφορεί μεταξύ των Θρησκευτικών κύκλων και των περιοδικών ότι ο Γέροντας αυτός ήταν όντως διορατικός και μάλιστα σε έναν εξαιρετικά μεγάλο βαθμό. Αυτό τότε το εξακριβώσαμε κι εμείς, το διερευνήσαμε και το διαπιστώσαμε και από πολλούς πνευματικούς ανθρώπους. Αυτό έλεγε κι ο πατήρ Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, το μοναστήρι του οποίου στην Τροιζηνία είχε επισκεφθεί ο Όσιος Πατήρ Πορφύριος, το ευλόγησε κι είπε ότι από το μοναστήρι αυτό θα ξεκινούν εξαγνισμένοι Γέροντες και θα πηγαίνουν στις εκκλησίες, θα αγιάζουν και θα ευλογούν το λαό και θα επιστρέφουν πάλι στο πνευματικό του αυτό καταφύγιο για αγιασμό και δύναμη.

Έτσι θα ήθελε ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος να λειτουργούσε κάθε Μητρόπολη, σαν μοναστήρι.

Αυτά ακούγαμε και άλλα πολλά που διηγούνταν διάφοροι που τον γνώριζαν. Αυτό το εξακριβώσαμε κι εμείς, γιατί όταν έβλεπε άλλον, με την διόραση που είχε, ότι χρειαζόταν βοήθεια, για να τον ενθαρρύνει να ξαναπάει κοντά του, του έλεγε διάφορα γύρω από τον εαυτό του κι εκείνος ξαναπήγαινε να τον βλέπει, να τον ακούει, να τον συμβουλευέται και να τον ρωτάει, για να του δώσει λύση στα τόσα ερωτηματικά τα πνευματικά, αλλά και τα υλικά συχνά, γύρω από τη ζωή και το θάνατο, γύρω από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Μεταξύ των εκατοντάδων ή χιλιάδων πρέπει να είμαστε κι εμείς. Δεν γνωρίζουμε εμείς τι ίσως έκαναν οι άλλοι, αλλά εμείς, όταν διακρίναμε ότι ο Άγιος Γέροντας όχι μόνο είχε το διορατικό Χάρισμα, αλλά κι άλλα πολλά και ποικίλα Χαρίσματα, αρχίσαμε να τον "βομβαρδίζουμε" με ένα πλήθος προγραμματισμένες ερωτήσεις επί πολλών και διαφόρων θεμάτων με πνεύμα και σκοπό κάποτε, όταν θα ήθελε να κοιμηθεί, αν ήθελε ο Θεός να τα χρησιμοποιήσουμε για το καλό της Εκκλησίας και για να γνωρίζουν οι πιστοί ότι πράγματι ο Χριστός δεν μας άφησε ορφανούς, αλλά στέλνει σε όλες τις γενεές όντως Αγίους προς στήριξη και προς οικοδομή των πιστών.

Εκτός από το διορατικό Χάρισμα, διακρίναμε ένα πλήθος άλλων Χαρισμάτων και κάποτε τον ρωτήσαμε πως είναι και πως δίνονται από τον Θεό τα Χαρίσματα, κι εκείνος μας εξήγησε ότι όταν αποκτήσει ένας την αγάπη, τότε ο Χριστός του δίνει όχι ένα και δύο, αλλά όλα τα Χαρίσματα. Από αυτό ίσως θα βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Άγιος Γέροντας Πορφύριος δεν είχε μόνο το διορατικό Χάρισμα, αλλά ένα άλλο πλήθος Χαρισμάτων. Γι' αυτό ας τον περιγρά-

ψουμε όπως ακριβώς τον γνωρίσαμε κι εμείς μεταξύ των χιλιάδων, για να σχηματίσουμε μία γνώμη για τα Χαρίσματα που του δώρισε ο Θεός, αφού εξάλλου πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι προερχόμενα από τον Πατέρα των Φώτων.

ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ο Όσιος Πορφύριος είχε το Χάρισμα του λόγου. Μιλούσε αργά και καθαρά, χρωμάτιζε και τόνιζε τις λέξεις, για να τις καταλάβει ο καθένας. Όταν μιλούσε με επιστήμονες, είχε το Χάρισμα να χρησιμοποιεί Ορολογίες επιστημονικές, που εξέπλητταν τους διανοούμενους συζητητές. Είχε το Χάρισμα της ιατρικής διαγνώσεως, δηλαδή έβλεπε την υγεία του κάθε ανθρώπου. Γνωρίζουμε διορατικούς, όπως τους αναφέρουν τα «Γεροντικά», που το Χάρισμα αυτό περιοριζόταν στο να βλέπουν, για παράδειγμα, δύο ώρες μακριά ποιος ερχόταν να τους συναντήσει όπως αναφέρει κι ο Αββάς Ισαάκ ο Σύρος στο Βιβλίο του «Ασκητικοί Λόγοι». Ο Άγιος Γέροντας είχε το Χάρισμα να βλέπει τις τάξεις των Πνευμάτων, των Δαιμόνων, των Ασωμάτων Δυνάμεων, την επίσκεψη της Θείας Χάριτος, τα πνεύματα των ζωντανών, αλλά και των πεθαμένων ανθρώπων, όπως και φέρνουμε αρκετά παραδείγματα με εμπειρίες επί του θέματος αυτού. Ο Άγιος Γέροντας Πορφύριος έβλεπε γυμνή την όλη Κτίση, που του αποκαλυπτόταν μπροστά στα μάτια του, όπως ακριβώς το ζητούσε από τον Θεό, με μια μικρή προσευχή ή και απλώς με ένα σταυρό.

Ο Άγιος Γέροντας ήταν πολύ γλυκός και μετέδιδε χαρά και Χάρη σε όποιον συνομιλούσε μαζί του, κι όπως κάποτε μας εξηγούσε ο ίδιος αυτό είναι το διακριτικό μεταξύ των ανθρώπων του Θεού και των ανθρώπων του σκότους, των μάγων δηλαδή, διότι οι δεύτεροι σου μεταδίδουν ταραχή αντί ειρήνη.

Είχε το Χάρισμα το ιαματικό, δηλαδή του έλεγε ένας ότι είχε κακοήθη όγκο, κι αυτός απαντούσε: «Δεν νομίζω, δεν είναι κακοήθης και μην κάνεις εγχείρηση, γιατί δεν χρειάζεται.». Δεν νομίζουμε ότι όταν το έλεγε αυτό θα είχε λάθος η επιστήμη, αλλά μάλλον ο Άγιος Γέροντας θεράπευε δια της Πίστεως τον ασθενή αθόρυβα. Πήγαιναν άνθρωποι, όπως αναφέρουμε στο εξωτερικό για επεμβάσεις, τις οποίες τις θεωρούσε δύσκολες και επικίνδυνες και έλεγε στον ασθενή, ο οποίος θα τον έπαιρνε τηλέφωνο από εκεί: «Σου λένε οι γιατροί να κάνεις επέμβαση, τίποτε δεν έχεις, πάρε το αεροπλάνο και γύρισε πίσω μη σε τρελάνουν.» και ερχόταν ο ασθενής και όπως ερχόταν, καθ' οδόν θεραπευόταν. Φαίνεται ότι ήταν ένα σύστημα που το εφάρμοζε κι ο Κύριος προς τους λεπρούς κ.λπ.. «Πηγαίνετε.», τους έλεγε, και καθ' οδόν θεραπευόντουσαν.

Ο Άγιος Γέροντας είχε το Χάρισμα της προσευχής και δίδασκε τους Χριστιανούς του κόσμου, αλλά και τους Μοναχούς του Αγίου Όρους, πως να προσεύχονται.

ΕΚΓΥΜΝΑΣΗ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗΣ

Μια νέα ψηλή πήγαινε κάθε τόσο στον Άγιο Γέροντα, για να τον συμβουλευτεί σε πολλά από τα νεανικά της θέματα. Όπως μας έλεγε της άρεσε η γυμναστική άσκηση, πράγμα που την ξεκούραζε, μετά από τον φόρτο των μαθημάτων. Ο Όσιος Πορφύριος που είχε το Χάρισμα να συμβουλευεί, ακόμη και τους επιστήμονες στον κλάδο που εξειδικεύονταν, της υπέδειξε ότι δεν μπορεί να υπάρξει καλύτερη άσκηση από τις μετάνοιες των Χριστιανών, όταν μετά που κάνουμε τον σταυρό μας γονατίζουμε κι αφού αγγίζουμε με το πρόσωπο τη γη [= το πάτωμα], σηκωθούμε όρθιοι και το επαναλάβουμε αυτό πάλι και πάλι [= οι λεγόμενες βαθιές και εδαφιαίες μετάνοιες], ενώ εσωτερικά η ψυχή αναστενάζει προς το Θεό, προφέροντας τα λόγια του Τελώνη: «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ». Επίσης λέμε και ό,τι άλλο το αυτοκατάκριτο που θα μας φώτιζε το Πνεύμα το Άγιο.

Έτσι της έλεγε ο Άγιος Γέροντας θα μπορούσε να αντικαταστήσει ένα μεγάλο μέρος του χρόνου που σπαταλούσε στις γυμναστικές ασκήσεις με τις μετάνοιες. Μετά από τις μετάνοιες έρχεται μεγάλη χαρά, ανακούφιση πολλή και ειρήνη στην ψυχή, ενώ στο σώμα δεν παραμένει ούτε το τελευταίο μέλος του να μην τεθεί σε λειτουργία και άσκηση. Ο Χριστός για να τονίσει τη σημασία των μετανοιών, ο Ίδιος, όπως διηγείται ο Ευαγγελιστής [= βλ. Λουκ. 22, 41 > Ολόκληρο: 22, 39-46] όταν βρισκόταν μέσα στον κήπο της Γεθσημανή, αποτραβήχτηκε από κοντά τους όσο να ρίξει ένας μία πέτρα κι εκεί άρχισε να κάνει μετάνοιες, πέφτοντας στο έδαφος κατ' επανάληψη. Οι μετάνοιες κάνουν και στο σώμα το αντίστοιχο φυσικό καλό, όπως και στην ψυχή. Γι' αυτό οι ασκητές δεν παθαίνουν εύκολα εμφράγματα, καρδιακά νοσήματα, εγκεφαλικά, διότι οι αρτηρίες τους, τα διάφορα αγγεία δια μέσου των μετανοιών συντηρούνται άριστα, τα λίπη διαλύονται, η ψυχή κι αυτή ηρεμεί κι έτσι ο άνθρωπος, μετά από τις ασκήσεις αυτές, μπορούμε να πούμε δεν διαφέρει από ένα αυτοκίνητο που πέρασε από το συνεργείο κι έκανε ένα καλό σέρβις. Οι μετάνοιες δεν είναι ανθρώπινη, αλλά Θεία αποκάλυψη και είναι δυστυχής όποιος άνθρωπος δεν έχει ανακαλύψει το μυστήριο που τις περικλείει. Οι δε πολυπράγμονες όταν τη νύχτα πριν κοιμηθούν κάνουν τις καθιερωμένες μετάνοιες κι από τις καθημερινές σκέψεις θα ξεφύγουν και θα ειρηνεύσουν για να έρθει γρήγορα κι ο ύπνος.

Όταν εμείς ακούγαμε τα τόσο ωραία αυτά πράγματα, γράφαμε μια σημείωση, όπως συνηθίζαμε και περιμέναμε την κατάλληλη ευκαιρία να ρωτή-

σουμε τον Γέροντα με τη σειρά μας μερικές επιπρόσθετες πληροφορίες επί του θέματος αυτού.

Μετάνοιες: Έτσι μία μέρα αφού τον βρήκαμε σε ευδιαθεσία, γιατί τις πιο πολλές φορές ήταν άρρωστος, τον ρωτήσαμε τι θα έπρεπε να κάνουμε όταν θα είχαμε κάνει κάποια εγχείρηση και δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε καθόλου μετάνοιες. «Ελάτε», μας λέει, «να σας δείξω τι θα κάνετε.» κι αφού σηκώθηκε και μας έστησε δίπλα του, έκανε πολύ μεγάλους σταυρούς κι όταν το χέρι έπεφτε προς τα κάτω, έκαμπτε και το σώμα του προς τα κάτω κι όταν το χέρι του ερχόταν προς το δεξί μέρος, το σώμα επανερχόταν σε όρθια θέση κι άρχιζε πάλι το ίδιο και το ίδιο, ενώ τα χείλη του ψιθύριζαν για να ακούσω τις σκέψεις του: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΑΜΑΡΤΩΛΟ.». Μάλιστα τα λόγια έβγαιναν από τα χείλη του με κομψότητα, καθαρότητα κι αγάπη ή μάλλον «χαρμολύπη»: ένα είδος, ένα μείγμα, να πούμε, αγάπης προς τον Χριστό και λύπης για τις αμαρτίες του. «Αυτό ακριβώς θα κάνετε μέχρι να γίνετε καλά, για να μην ξεσυνηθίσετε από την καλή συνήθεια, γιατί τα έργα τα καλά τα πολεμάει ο Διάβολος με την οκνηρία» [= με την τεμπελιά].

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Τον ρωτήσαμε για μια συγκεκριμένη περίπτωση να μας πει πως εργάζεται ο Διάβολος, κι άρχισε να μας εξηγεί. «Ναι!», μας έλεγε, «Αυτό το Δαιμόνιο στηρίζει εκείνο το Δαιμόνιο κι εκείνο συντηρεί το εξής Δαιμόνιο. Αν ο άνθρωπος χτυπήσει το βασικό Δαιμόνιο, τότε καταρρέουν και τα επόμενα. Κλειδί στον πνευματικό αγώνα είναι η νηστεία και η λογική διατροφή, αλλά θεμέλιο και βάσεις είναι η αγάπη προς τον Χριστό, η ταπείνωση και η ερώτηση, η υποταγή σε Γέροντα. Ο αγώνας που γίνεται με το θέλημά μας είναι μπερδεμένος.».

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Έλεγε, ότι συχνά βλέπεις γυναίκες και λες, να, αυτή είναι ανδρογυναίκα και βλέπεις τον άνδρα σε διάφορες άλλες περιοχές να έχει γυναικεία χαρακτηριστικά κι αυτές οι καταστάσεις είναι φυσικές καθότι δεν είναι όλοι οι άνθρωποι φτιαγμένοι για να προσφέρουν το ίδιο έργο προς την κοινωνία. Όμως, δεν σημαίνει ότι το 25% ή και περισσότερο της φύσεώς της είναι σωστό να παρεκτρέπεται προς το άλλο φύλο; Έτσι δεν πρέπει, έλεγε, να εξάπτουμε τα βρισκόμενα μέσα μας λιγοστά συγγενικά με το αντίθετο φύλο. Αυτό, έλεγε, γίνεται όταν από κακή νοοτροπία ένας δεν σέβεται τη φύση του και ντόνεται, στολίζεται και συμπεριφέρεται όπως ταιριάζει στην αντίθετη φύση ή οι γονείς επειδή δεν έ-

χουν κορίτσι ή αγόρι ή για τον έναν ή τον άλλον λόγο σπρώχνουν τα παιδιά τους σε συνήθειες του αντιθέτου φύλου και αυξάνουν τις περιορισμένες αυτές ροπές.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Έλεγε ο Άγιος Πορφύριος ότι υπάρχουν και περιπτώσεις ψυχασθενικές, που ένα παιδί νομίζει ότι ανήκει στο αντίθετο φύλο, διότι το πείθει ο λογισμός του, κι ας μην έχει καμιά σωματική οργανική βλάβη. Δεν σημαίνει, φυσικά, ότι ο ασθενής με τον αδύνατο νου δεν θα μπορούσε από πολύ νωρίς να είχε εμπνευστεί με τα ιδεώδη της αγνότητας κι αγιότητας και να αδιαφορούσε και να μη νικούσε καθόλου ο λογισμός αυτός. Χρειάζεται σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών από την παιδική ηλικία, ώστε να αγαπούν την αγνότητα και την αγιότητα.

Ο ΘΕΟΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΣΟΦΙΑ ΕΠΟΙΗΣΕ

Έλεγε ο Όσιος Γέροντας Πατήρ Πορφύριος ότι γνώριζε νέους που είχαν εκ φύσεως τη φύση πλησίον του αντίθετου φύλου, δηλαδή ενώ ήταν αγόρια, αισθανόντουσαν περισσότερο σαν κορίτσια και το αντίθετο, αλλά όχι μόνο δεν εξετράπησαν προς το κακό της αντίθετης φύσεως, αλλά και τη δική τους φύση κι αυτή την κράτησαν δεμένη με τις σκέψεις της σωφροσύνης και αγιοσύνης και διένυσαν τη ζωή τους σαν επίγειοι άγγελοι και άρπαξαν το μεγάλο Στεφάνι της παρθενίας, από το χέρι του στεφανοθέτη Χριστού. Και φυσικά, κατά το μέτρο του πειρασμού είναι ανάλογη και η λαμπρότητα του Στεφανιού που χαρίζει ο Κύριος. Συνεπώς, έλεγε ο Άγιος Πατήρ Πορφύριος, ανάλογα με τους πειρασμούς, είναι και τα Στεφάνια. Γι' αυτό και οι Μεγαλομάρτυρες τιμώνται με ιδιαίτερο σεβασμό. Ο σωστά σκεπτόμενος άνθρωπος δεν αγανακτεί για τον πειρασμό που του παραχώρησε ο Κύριος, αλλά χαιρέται και ευχαριστεί για την τιμή που του γίνεται.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ (ΜΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ)

Κι έλεγε, αν θέλεις το παιδί σου να γίνει καλός στα μαθηματικά, όταν το πηγαίνεις στη λίμνη ή στο ποτάμι ή στη θάλασσα εκδρομή, παίρνεις ένα μεγάλο βότσαλο και βάζεις στη σειρά ένα πιο μικρό κι όσο προχωράς βάζεις πιο μικρό βότσαλο και πάλι μικρότερο και πιο μικρό και λες στο μικρό σου το παιδάκι:

«Έλα, λοιπόν, να δούμε ποιος θα φτιάξει τη μεγαλύτερη σειρά, αρχίζοντας από το μεγαλύτερο και πηγαίνοντας στο μικρότερο.».

Έτσι αρχίζεις με το παράδειγμα αυτό και άλλα παρόμοια και το εκγυμνάζεις σ' ένα παιχνίδι τεχνικό και το βάζεις να το συναρμολογήσει. Αν το θέλεις να μάθει μουσική ή ζωγραφική κ.λπ. σπρώχνεις το παιδί σου, ανάλογα, στην κατεύθυνση που θέλεις, από την παιδική του ηλικία. Με τέτοια συστήματα πολλοί πέτυχαν το μέλλον των παιδιών τους, διότι τα έκαναν να μάθουν και να αγαπήσουν αυτό που ήθελαν. Φυσικά οι σοφοί γονείς διδάσκουν πρώτα την ευσέβεια.

ΚΡΙΣΙΜΗ ΗΛΙΚΙΑ

Έλεγε ο Άγιος Πορφύριος ότι το ενδιαφέρον του καλού πατέρα για το παιδί του πρέπει να μένει αμείωτο κι όταν το παιδί μεγαλώνει και σκληραίνει και επαναστατεί και δεν τον ακούει και παίρνει ακόμη και θέσεις εχθρικές κι αντίθετες. Εκεί θα φανεί η δεξιότητα, αλλά και η αγάπη του καλού πατέρα, διότι τα παιδιά μέχρι να εισέλθουν στην ανδρική ηλικία, κάνουν πολλές ανέμπειρες και ανόητες ενέργειες και προκαλούν τους γονείς - ειδικά τον πατέρα.

Ο πατέρας καμιά φορά σκληραίνει και από απερισκεψία λησμονεί τη θέση του καλού πατέρα και γίνεται αστυνομικός σκληρός και κάνει στο παιδί του, πολλές φορές, ανεπανόρθωτο κακό.

Αν το ανώριμο παιδί, ο νέος αυτός ψυχολογήσει τον πατέρα του ότι είναι πραγματικά καλός πατέρας, κάνει παράλογες παραχωρήσεις και υπομονή πατρική, τότε το παιδί αυτό, μέχρι που θα πεθάνει, θα έχει συνεχώς στο στόμα του το όνομα του πατέρα του, και θα λέει: «Εμένα ο πατέρας μου ήτανε άγιος. Τον γνώρισα, όταν είχα τις νεανικές μου τρέλες.».

ΖΩΝΤΑΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ

Ένας νέος γύρω στα εικοσιπέντε, γεμάτος από εγωισμό, απαιτούσε από τον πατέρα του την αγορά του διπλανού μαγαζιού και την προέκταση της επιχειρήσεως, ενώ, κατά τον πατέρα, η πράξη αυτή δεν ήτανε καθόλου σωστή εμπορικά και ο πατέρας κατέφυγε στον Άγιο Γέροντα Πορφύριο για συμβουλή. Τότε, ο Άγιος Γέροντας, που έβλεπε με την διόραση, του είπε ότι το παιδί του θέλει ακόμη λίγα χρόνια για να ξεφύγει από το νεανικό εγωισμό, αλλά, όπως έβλεπε κι ο ίδιος ο πατέρας, η διαφορά τους έφθασε στα άκρα κι «έφθασε ο κό-

μπος στο χτένι» και ο νέος αποφάσισε να εγκαταλείψει τον πατέρα και να φύγει. Τότε, ο Άγιος Γέροντας λέει προς τον πατέρα, χρησιμοποιώντας το διορατικό του Χάρισμα: «Εγώ βλέπω ότι μπορεί το παιδί να κάνει λάθος, αλλά θα ήτανε έγκλημα αν θα έχανες το παιδί σου για να μην πάθεις μια οικονομική ζημιά, που δεν είναι καθόλου ασήκωτη, αλλά μέσα σε πλαίσια υποφερτά. Θα κάνεις», του έλεγε, «μια πράξη λάθος μπροστά στις τόσες άλλες που έκανες σωστά και θα διατηρήσεις την καλή σχέση με το παιδί σου, μέχρι να περάσουν ακόμη λίγα χρόνια και τότε δεν θα πειράζεται από τον εγωισμό που θέλει να αποδείξει τον εαυτό του ικανό και άξιο καταστηματοάρχη, ακόμη και καλύτερο από εσένα. Ας πάρει το πρώτο μάθημα της ζωής με το λάθος αυτό.». Κι ο πατέρας υποχώρησε, έχασε λίγα χρήματα κι έσωσε τον γιο του.

Η ΟΔΟΣ ΤΩΝ ΑΜΩΜΩΝ

Η οδός των Αγιορειτών Μοναχών, που παραμένουν εκεί, θεωρούνταν από τον Άγιο Γέροντα ως η οδός των ακηλίδωτων, χοντρικά να πούμε των άπαιστων αναλυτικώς, των αγνών, των άδολων, των απευδών, των φτωχών και ακτημόνων, των καθαρών από πλεονεξία, των αμόλυντων από γυναικών, των άμωμων, των όντως δικαίων, των όντως Αγίων. Με αυτές τις σκέψεις διακατεχόταν ο Γέροντας τα τελευταία τρία χρόνια της ζωής του, μάλιστα το τελευταίο του έτος το 1991. Κι όταν ρωτιόνταν γιατί πηγαίνει κάθε λίγες μέρες και μένει μακριά από το κελί του και το Μοναστήρι του στην Εύβοια, έλεγε ότι από εκεί απενίξει το Άγιο Όρος, την οδό των άμωμων. Ο Άγιος Γέροντας φαίνεται ταπεινόφρονας, ίσως ξεχώριζε τον εαυτό του από την υπέρλαμπρη αυτή κατάσταση και τον έθετε κατώτερο αυτών, για το ότι εξαναγκάστηκε να ζήσει έξω του Αγίου Όρους. Γι' αυτό ο Άγιος Γέροντας τους υπεραγαπούσε και ίσως να πούμε τους ζήλευε, εννοείται με την καλή έννοια, για την ζωή, την κατάσταση, την αφιέρωση και αγνότητά τους. Και ας ήταν Γέρον, ήταν Χαρισματούχος, Πνευματοφόρος και Πνευματοκίνητος.

Έτσι φαίνεται ότι αυτή του η κατάσταση τον αξίωνε να βλέπει, όπως κάποτε και τον Όσιο Δανιήλ τον Στυλίτη, την μεταθανάτια θέση των ασκητών των ξεχωρισμένων από τον κόσμο μας, για να υμνούν και να δικαιολογούν ημέρα και νύχτα τον Θεό με καθαρές καρδιές. Τους έβλεπε να ψάλλουν τα δικά τους άσματα και την δική τους ωδή την καινή των άμωμων, που εμείς οι κοσμικοί δεν γνωρίζουμε και δεν μπορούμε να καταλάβουμε. Γι' αυτό κάποτε που του ζητήθηκε να προσευχηθεί για ένα πρόσωπο που κοιμήθηκε τον είχε δει ότι βρισκόταν στην μακαριότητα αυτή των Μοναχών κι έλεγε ότι θαύμασε την κατάσταση του. Κι ο Γέροντας, που κατά συνέπεια θα ορέγονταν την οδό των άμωμων, ταπεινοφρονών, αμφέβαλλε αν ίσως θα του παραχωρούνταν αυτή από

τον Κύριό του. Έτσι, μιλούσε με ζήλο περί αυτής, για την οποία πολλοί Άγιοι που σκέφτονταν ομοίως, παράτησαν πατριαρχικούς και αρχιερατικούς θρόνους πολλές φορές και βασιλικούς. Γι' αυτό κι έτρεξε σαν το διψασμένο ελάφι να κοιμηθεί στο Άγιο Όρος, στη χώρα των άμωμων. Γι' αυτό έλεγε ότι δεν εννοείται Χριστιανός και μάλιστα Ορθόδοξος να μην αισθάνεται παρομοίως και να μην προσπαθεί, κατά το δυνατό, να εξομοιώνει τη ζωή του, την βρισκόμενη στον κόσμο, με το πρότυπο των άμωμων Μοναχών κι έτσι να φρονεί σαν Ορθόδοξος αληθινός και γνήσιος. Κι έλεγε ότι όποιος πολεμάει την οδό αυτή, συνεργάζεται με τον Εχθρό και βρίσκεται σε Πλάνη. Προσπαθήσαμε να του αντιπυόμε ελαφρώς ότι ίσως να μην έπρεπε ένας να ήταν τόσο υπερβολικός και απόλυτος περί των Μοναχών των Αγιορειτών, αλλά δεν δέχθηκε τις θέσεις μας και θύμωσε λίγο. Εκείνες τις ημέρες ήτανε άρρωστος και δεν μπορέσαμε να τον δούμε, διότι δεν μπορούσε και ο ίδιος να δει κανέναν. Και άρχισε να μας πειράζει ο λογισμός μας ότι δεν είχαμε δεχθεί τις θέσεις του επί του Μοναχισμού μάλλον γι' αυτό ίσως μας θεώρησε αιρετικούς και δεν ήθελε να μας δεχθεί. Την επομένη εβδομάδα, όταν ήταν σε καλή κατάσταση και μας δέχθηκε, του είπαμε τον φόβο μας. Χαμογέλασε ελαφρώς και είπε ότι τίποτα τέτοιο δεν συνέβαινε. Εμείς αυτό κάνουμε, διορθώνουμε τους ανθρώπους. Τότε, πέρασαν από εκεί μερικοί συνεργάτες του και τους φώναξε και εισήλθαν κι αυτοί και μας είπε: «Τους βλέπετε αυτούς; Αυτοί θρησκεύανε, όπως κι εσείς, κι αυτούς ο πειρασμός τους έκανε να νομίζουν ότι είναι καλοί και δίκαιοι και βλέποντας τους αγίους ασκητές, που σας έλεγα, αντί να ταπεινώνονται, που είναι και η οδός της σωτηρίας, ήθελαν, όπως κι εσείς να κατακρίνουν την αγιοσύνη των αγίων και να δικαιώσουν τους εαυτούς τους. Δίκαιο έχω;». Κι αυτοί είπαν: «Ναι, Γέροντα.». Κι επειδή ο Γέροντας έβλεπε ότι από τον υπερβολικό μας εγωισμό είχαμε στενοχωρηθεί και είχαμε ιδρώσει ελαφρώς, μας είπε: «Γέρος είμαι, ξεκουτιασμένος, συγχώρεστε με, γιατί σας στενοχώρησα, ενώ μπορούσα να το μεθοδεύσω διαφορετικά.». Και εμείς του είπαμε: «Μάλλον εσείς πρέπει να μας συγχωρέσετε, επειδή εμείς είμαστε οι απαίδευτοι και δεν μάθαμε ακόμη να σηκώνουμε ούτε ακόμη στο ελάχιστο τον σωτήριο έλεγχο.».

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΧΕΙΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Έλεγε ο Όσιος Πορφύριος ο Κουσοκαλυβίτης ότι ακόμη πριν της εφηβικής ηλικίας, προσπαθεί ο Διάβολος να καβαλικέψει τα παιδιά και να τα παρασύρει στην καταστροφή. Τους φουσκώνει τα μυαλά με ψευτο-ονειροπολήματα με χίλιες δύο εγωιστικές τάσεις, τάσεις φιληδονίας, τάσης δόξας, υπερηφάνειας που καταλήγουν στην πτώση, στην συντριβή και την σωτήρια προσγείωση, όπως έγινε με τον άσωτο υιό.

ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Η πίστη προς το πρόσωπο και το όνομα του Οσίου Πατρός Πορφυρίου κάνει κι αυτή θαύματα. Όπως στον Ελισσαίο με τον Προφήτη Ηλία. Τρεις ημέρες μετά την αναχώρηση του Γέροντα για το Άγιο Όρος με σκοπό να κοιμηθεί εκεί, ένα ευλαβέστατο νεαρό ζευγάρι πήγε στο Μοναστήρι του, γιατί η μία πλευρά του προσώπου του νέου γέμισε με ένα πλήθος από ελιές, που κοβόντουσαν κατά το ξύρισμα και του προξενούσε ένα μεγάλο πρόβλημα. Τότε η γερόντισσα του είπε ότι ο Άγιος Γέροντας έφυγε για το Άγιο Όρος με σκοπό να μην ξαναγυρίσει αλλά του είπε: «Έλα να σε σταυρώσω με τον Σταυρό του Γέροντα για λογαριασμό του.» και τον σταύρωσε στο πρόσωπο. Την άλλη μέρα το πρωί χάθηκαν όλες οι εκατοντάδες ελιές κι έμεινε μόνο μία μεγάλη. Και είπε ο νέος: «Εγώ αυτή το βράδυ θα την καυτηριάσω, όπως μου είπε ο γιατρός.». Όμως, στη δουλειά του ένωσε μια φαγούρα στο πρόσωπο κι επειδή ήτανε τα χέρια λερωμένα με λάδια της μηχανής που επισκευάζε, έτριψε το πρόσωπό του στο μέρος της ελιάς με το έξω μέρος του χεριού και πρόσεξε ότι η ελιά τσακίστηκε, διαλύθηκε κι έπεσε αποξηραμένη κι έκτοτε ποτέ πλέον δεν παρουσιάστηκε αυτό το κακό. Φυσικά, η πίστη είναι η έκφραση της εκκλησιαστικής ζωής και με αυτόν τον τρόπο της πίστεως σε κάθε ιερό ναό, μοναστήρι και ιερέα θα ακούσουμε ένα πλήθος θαυμάτων. Όμως, στη δική μας περίπτωση η θεραπεία από ελιές στο πρόσωπο είναι η τρίτη περίπτωση που γνωρίσαμε και αναφέραμε εδώ – οι δύο έγιναν από τον Άγιο Γέροντα Πορφύριο. Οι Άγιοι του Θεού άνθρωποι μπορούν να επιτύχουν πολύ μεγάλα και θαυμαστά πράγματα. Αλλά και οι άνθρωποι, οι μαθητές ενός Αγίου με την ευχή του, μπορούν να κατορθώσουν και μεγαλύτερα έργα. Ο Χριστός, βέβαια, μας πληροφόρησε ότι δεν υπάρχει μαθητής μεγαλύτερος από τον δάσκαλό Του. Είπε, όμως, ότι αυτός που πιστεύει σε Αυτόν θα κάνει τα έργα που Αυτός κάνει «και μείζονα τούτων ποιήσει» [= δηλαδή: «και μεγαλύτερα αυτών θα κάνει.»].

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ

Ο Θεός είναι Θεός ζωντανών και όχι νεκρών κι αφού ο Άγιος Γέροντας ζει και πρεσβεύει, γιατί να αποφύγουμε την πρεσβεία του και των ανθρώπων του. Έλεγε πάλι ο Γέροντας ότι πάνω στη γη ο άνθρωπος πρέπει να γίνει Άγιος κι αυτό πρέπει να είναι η επιδίωξη κάθε ανθρώπου. Κι επειδή πολλοί είναι που φλέγονται από την επιθυμία αυτή, αλλά παρά τις προσπάθειές τους, οι ταραχές και οι πειρασμοί του κόσμου δεν τους αφήνουν να επιτύχουν την επιθυμητή Αγιότητα, πρέπει ο άνθρωπος που έχει τις προϋποθέσεις, να ακολουθήσει την φωτεινή εκείνη οδό της αποτάξεως του κόσμου και όσων ανήκουν στον κόσμο. Έ-

τοι, μέσα στις Αγρυπνίες και τις μεγάλες Ακολουθίες και ζώντας σαν Άγγελοι με σάρκα, ανεπαισθήτως μετατρέπονται σε Αγίους.

ΟΥΔΕΝ ΚΡΥΠΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ένα πρόσωπο πήγε στο εξωτερικό για εξετάσεις και θεώρησε καλό να επισκεφθεί και τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη της περιοχής εκείνης. Όταν πήρε τηλέφωνο τον Άγιο Γέροντα να του διηγηθεί για τις εξετάσεις, του ανέφερε ότι συνάντησε και τον Σεβασμιώτατο και ότι εκείνος του έστειλε ευχές και ευλογίες. Και απάντησε ο Γέροντας με ευχαριστίες και πρόσθεσε: «Εγώ σε έχω συνεχώς στο νου μου και προσεύχομαι για σένα κι όταν συνάντησες τον Σεβασμιώτατο και είχε μαζί σας άλλους δύο κληρικούς και συνομιλούσατε, τότε κι εγώ ήμουν μαζί σας.».

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΔΙΟΡΑΣΗ

Κάποτε είχε έρθει ένας σπουδαίος Αγιορείτης Γέροντας από τα Κατουνάκια για ιατρικές εξετάσεις στο νοσοκομείο των κληρικών. Πολλοί κληρικοί και λαϊκοί προσπαθούσαν να τον επισκεφθούν, αλλά δεν δεχότανε επισκέψεις. Λέγαμε στον Γέροντα Πορφύριο περί αυτού κι αν ήθελε, να πηγαίναμε να τον επισκεπτόμαστε. Και είπε ο Γέροντας: «Γιατί όχι; Να πάμε.». Τότε του είπαμε ότι άλλοι που πήγανε, δεν μπόρεσαν να τον δούνε, και ο Γέροντας Πορφύριος είπε: «Εμείς πάμε, και πρώτα ο Θεός, θα τον δούμε.». Ήτανε αξιοθαύμαστη η βεβαιότητα του Γέροντα ότι θα τον βλέπαμε, διότι νομίζουμε ποτέ δεν τον είχε δει στο παρελθόν. Αυτό δεν ξέραμε πως να το ερμηνεύσουμε και αργότερα το μετανιώσαμε που δεν τον ρωτήσαμε σαν τι του έδινε αυτή τη βεβαιότητα ότι εμείς, κατ' εξαίρεση, θα βλέπαμε τον Αγιορείτη εκείνο Γέροντα από τα Κατουνάκια. Τελικά δεν μπορέσαμε να πάμε στον Όσιο Πατέρα Πορφύριο για να τον μεταφέρουμε στο Νοσοκομείο και ο άλλος Γέροντας αναχώρησε για το Άγιο Όρος πριν τον δούμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Ο Άγιος Γέρων Πορφύριος αγαπούσε πολύ τον μακαριστό πατέρα Κοσμά Γρηγοριάτη, τον άγιο ιεραπόστολο της Αφρικής. Μαζί πηγαίνανε στον Γέροντα Πορφύριο και ο Γέροντας του έδινε τις σοφές συμβουλές του. Μας έλεγε ο πατήρ Κοσμάς: «Να», έλεγε, «σήμερα πήρα πολύ θάρρος από τον Γέροντα

Πορφύριο, για να συνεχίσω τον αγώνα μου μέσα στην Αφρική.» Κι εμείς του λέγαμε: «Εσένα ο Θεός σε αξίωσε να είσαι και ασκητής και ιεραπόστολος.» Κι έλεγε ο πατήρ Κοσμάς: «Θέλω να αγιάσω στη μετάνοιά μου, αλλά η αγάπη των φτωχών αδελφών μου δεν με αφήνει.» Έτσι, πιστεύουμε ότι στον Ουρανό θα φέρει όλα τα Στεφάνια, κι εκείνο ακόμη του Μαρτυρίου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Πολλοί γονείς είχανε παιδιά με ασθένειες και προβλήματα και πήγαινε η μητέρα ή οι θείοι, ο παππούς ή η γιαγιά να ζητήσουν βοήθεια και ρωτούσε ο Γέροντας με παράπονο: «Καλά, το παιδί δεν έχει πατέρα;». Κι αυτοί του έλεγαν: «Ναι μεν έχει, αλλά είναι αδιάφορος και δεν θέλει να έχει επαφές με την Εκκλησία.» Κι ο Γέροντας ήτανε πικραμένος, γιατί ο πατέρας είναι ο στύλος σε κάθε σπίτι κι ο Θεός πρώτα απ' όλα θέλει τη δική του εισαγωγή στην ευσεβή ζωή και ίσως αυτός να στεκόταν εμπόδιο στις διαθέσεις του Γέροντα να μεσιτεύει για το παιδί, αλλά και του Θεού που περιμένει την μετάνοια του πατέρα. Αυτή ήταν μία συνηθισμένη θλιβερή κατάσταση.

ΣΩΣΤΗ «ΘΡΗΣΚΕΙΑ»

Έλεγε ο Όσιος Πατήρ Πορφύριος ότι ο άνθρωπος πρέπει να επιδιώκει να γνωρίσει την αμαρτωλή και ηθικά φτωχή του κατάσταση, για να γίνεται ταπεινός και να γίνεται συμπαθής προς τους άλλους αμαρτωλούς. Γι' αυτό κι ο Χριστός έλεγε ότι οι πόρνες και οι τελώνες έχουν, δια μέσου της μετανοίας και της ταπεινώσεως, το προβάδισμα για την Βασιλεία των Ουρανών. Έτσι και ο Γέροντας δεν ήθελε να ακούσει για τέτοιους αμαρτωλούς καμιά κατηγορία, γιατί έλεγε ότι οι πόρνες και οι τελώνες που ονομάζουμε, για τον Θεό είναι κλέφτες πιασμένοι, ενώ εγώ και εσείς, μας έλεγε, είμαστε όλοι κλέφτες άπιαστοι. Ο κλέφτης ο πιασμένος και ταπεινωμένος, η πόρνη η γνωστή και ντροπιασμένη, η ταπεινωμένη και η μετανοημένη είναι πολύ ανώτερη από εμάς με τα καλά ονόματα και τον άγνωστό μας και αμφίβολο βίο.

ΕΑΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΙ Ο ΘΕΟΣ

Όταν ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος ήταν νεότερος και υγιής, εξομολογούσε πολλούς πιστούς και σαν ευσιλαχνικός πατέρας ό,τι κι αν του λέγανε, τους τα συγχωρούσε όλα. Μόνο που τους έκανε στο τέλος μία ερώτηση: «Έχεις

κακία με κανένα;». Κι αν ένας του έλεγε ότι δεν κρατάει κακία με κανένα, τον αγαπούσε πολύ, αν όμως του έλεγε ότι έχει έχθρα με τον αδελφό του ή τη νύφη του ή με κάποιο άλλο πρόσωπο, άρχιζε να του αναπτύσσει το μυστήριο της συγχωρητικότητας και του ελέους προς τον συνάνθρωπό μας, γιατί το πταίσμα του πλησίον μας, όσο μεγάλο κι αν φαίνεται, στην πραγματικότητα μπροστά στα πταίσματά μας προς τον Θεό είναι ελάχιστο κι όμως, αυτή τη μεγαλοψυχία μας θα εκμεταλλευτεί ο Θεός για να μας συγχωρήσει αμαρτίες, για τις οποίες δεν υπάρχει αριθμός. Μάλιστα θα ήτανε φρικτό και βλακώδες να χαθεί ένας άνθρωπος στην αιώνια Κόλαση, επειδή δεν θέλει να αποβάλει την κακία και την έχθρα προς τον ομοιοπαθή συνάνθρωπό του.

ΜΗ ΔΙΝΕΤΕ ΑΦΟΡΜΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Πολλοί άνθρωποι πηγαίνανε στον Άγιο Γέροντα με πολλά προβλήματα που πηγάζανε από παρεξηγήσεις στις δοσοληψίες με τους διάφορους επαγγελματίες. Κι έλεγε ο Άγιος Γέρον: «Καλό είναι να υπογράφετε ένα χαρτί με εκείνον που θα σας επισκευάσει το σπίτι σας ή κάτι σημαντικό, για να μη στεναχωρηθείτε ύστερα και να τρέχετε στον Εξομολόγο. Θα του πείτε: "Δεν είναι αυτή η υπογραφή σου; Τόσα δεν συμφώνησες; Πάρε, λοιπόν, το δικό σου.", κι αν έχεις αγάπη και θέλεις, του δίνεις περισσότερα.». Κι όταν του προβάλαμε το Ευαγγέλιο, όπου λέει ο Χριστός: «Σε όποιον σου ζητά, δίδε, και όποιος θέλει να πάρει από τα δικά σου, μην τον εμποδίζεις, κι όποιος σε αγγαρεύει ένα μίλι, πήγαινε μαζί του δύο μίλια.» και τα τοιαύτα άγια παραγγέλματα του Χριστού, τότε, έφερνε, όπως συχνά έκανε, το μεγαλείο του ακτήμονα Αγιορείτη Μοναχού, που ανεμπόδιστα εφαρμόζει κάθε εντολή του Ευαγγελίου κι έτσι είναι γνήσιος φίλος του Κυρίου. Κι έλεγε ότι εμείς πρέπει με πολύ σεβασμό και θαυμασμό να θεωρούμε τους μοναχούς σαν το πρότυπο του Χριστιανισμού που οφείλουμε να ζήσουμε. Αυτό είναι η Ορθοδοξία. Οι λαϊκοί, αν εξαιρέσουμε ότι είναι έγγαμοι, όμως, φρονούν μοναχικά και ταπεινώνουν τους λογισμούς τους, σκεπτόμενοι δηλαδή ότι υστερούν του πρόποντος. Αλλά εφόσον ζούμε στον κόσμο και δεν είμαστε αητήμονες, οφείλουμε να φυλαγόμαστε από τις αιτίες των διενέξεων κάνοντας καθαρές και σαφείς συμφωνίες.

ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ένα καλοκαίρι τον επισκεφθήκαμε μαζί με ένα νέο παιδί, μαθητή της τρίτης λυκείου. Ο Άγιος Γέροντας έδινε πολλή σημασία στους νέους. Άρχισε να

μιλάει στον νέο με ζωηρό ενδιαφέρον. Δια μέσου της διοράσεως είχε δει ότι τον νέο τον ενδιέφεραν πολύ τα ηλεκτρονικά. Έτσι, άρχισε να του φέρνει ένα σωρό ηλεκτρονικά θέματα, μέχρι που κέντρισε την προσοχή του νέου διότι τα ηλεκτρονικά γι' αυτούς ήταν ένα κοινό σημείο συναντήσεως. Έλεγε ο Άγιος Γέροντας ότι ο άνθρωπος έχει από τον Θεό πολλά Χαρίσματα κι ο νέος, αν εντείνει το ενδιαφέρον του και την προσοχή του, δύναται να επιτύχει μεγάλα πράγματα. «Έτσι, λοιπόν, κι όταν θα μπεις στο Πανεπιστήμιο, προσπάθησε να γίνεις όπως είναι το σφουγγάρι σου, που μόλις πέσει νερό στο τραπέζι, το απορροφά όλο και δεν αφήνει τίποτε να του ξεφύγει.».

Κάποτε, επειδή δεν βρισκόταν στην καλύβα του ψάξαμε να τον βρούμε μέσα στο δάσος. Τον συναντήσαμε μόνο του μέσα στο δάσος, κάπου ένα χιλιόμετρο μακριά από την καλύβη του. Του άρεσε να μένει μόνος του και να κατάπιάνεται με την θεωρία. Τον βάλουμε στο αυτοκίνητό μας, όπου μας έλεγε αυτά και πολλά άλλα. Όταν δούλεψε η μηχανή κι ακούστηκε ο θόρυβός της, είπε στον νέο που οδηγούσε: «Πρόσεχε ακόμη και τον ήχο της μηχανής και να τον αναγνωρίζεις, ούτως ώστε όταν κάποτε αλλάξει, να ξέρεις ότι κάτι δεν πάει καλά. Η προσοχή είναι μεγάλο προτέρημα για την επιτυχία κάθε νέου.».

ΔΙΟΡΑΣΗ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Είπε σε κάποια κυρία στο τηλέφωνο ότι έπρεπε όταν κινούταν μέσα στο σπίτι από δωμάτιο σε δωμάτιο, να είναι σεμνά ντυμένη μπροστά στους άλλους και ουδέποτε στο χαλί που βρίσκεται αυτή τη στιγμή που του μιλούσε.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ

Στο πιο κάτω παράδειγμα αυτό φαίνεται πιο καθαρά.

Ένας καλός Μοναχός, περίπου πενήντα ετών, από το Άγιο Όρος, γνώριζε τον Πατέρα Πορφύριο από τότε που ζούσε στο Άγιο Όρος και ζήτησε να πάμε να τον δούμε. Επειδή αυτός ήταν άνθρωπος της νοεράς προσευχής, ζητούσε από τον Άγιο Γέροντα να του μιλήσει πως να προσεύχεται και πως να χρησιμοποιεί την προσευχή του Χριστού, το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με.». Ο Άγιος Γέροντας τότε μας ζήτησε να κάνουμε μεγαλοφώνως την προσευχή, πρώτα ο Αγιορείτης και έπειτα οι άλλοι που παρευρισκόμαστε εκεί. Τότε ο Άγιος Γέροντας είπε ότι το «ελέησόν με» πρέπει να λέγεται πιο ικετευτικά. Σαν ακριβώς να ζητούσαμε κάτι από κάποιον επίγειο άρχοντα κι όχι με σκληρότητα, γιατί κι ο Χριστός είναι Πρόσωπο και δεν επιτρέπεται να του ζητούμε πράγματα με

τρόπο μηχανικό. Κι έφερνε το εξής παράδειγμα: «Αν», έλεγε, «ένα παιδί πήγαινε στον πατέρα του και του έλεγε: Πατέρα μου, δώσε μου τριάντα χιλιάδες να αγοράσω ρούχα και παπούτσια" και το έλεγε με σκληρότητα και δίχως το κατάλληλο καλό ικετευτικό ύφος, ο πατέρας θα έλεγε ότι το παιδί του για να μιλάει έτσι θα έχει τρελαθεί, γιατί μόνο όταν σαλεύουν τα μυαλά κάποιου μιλάει σκληρά και άκαμπτα. Αν, όμως, το παιδί χρησιμοποιήσει τα ίδια λόγια με γλυκύτητα, ο πατέρας χαίρεται για το παιδί του και του δίνει τις τριάντα χιλιάδες δραχμές, αλλά και περισσότερα. Και συνέχισε κι έλεγε ότι δεν είναι σωστό στις εκκλησίες οι προσευχές να γίνονται τροχάδην, ούτε οι μοναχοί πρέπει να τρώνε τα λόγια της προσευχής κι αντί να λένε «Κύριε, ελέησον», να τα κάνουν για συντομία μία λέξη και να λένε του Θεού «Κυρλέησον, Κυρλέησον, Κυρλέησον». Ή σαν ποτάμι να βγαίνει από το στόμα μας ο πεντηκοστός Ψαλμός ή όποια άλλη προσευχή δίχως κόμματα, δίχως συναισθήματα, δίχως νόημα, λόγια χαμένα κι άκαρπα.».

ΕΙΔΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Μία πολύ γνωστή μας κυρία ήτανε πολύ άρρωστη, αλλά και πολύ ευλαβής. Έτσι, όταν θα έκανε εγχείρηση, άρχισε να μοιράζει χαρτάκια με το όνομά της σε Ιερείς, Μοναχούς και σε Μοναστήρια, για να κάνουν προσευχή. Όταν ζητήσαμε από τον Άγιο Γέροντα να κάνει κι αυτός προσευχή, μας είπε: «Ω! Πόσες προσευχές είδα να ανεβαίνουν στον Θεό για την περίπτωση αυτή.» Η κυρία έγινε καλά χάρη στις προσευχές της Εκκλησίας.

Η ΠΙΣΤΗ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ρωτήσαμε τον Άγιο Πατέρα Πορφύριο πως συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι να γίνονται καλά από αθεράπευτες ασθένειες κι εκείνος απάντησε: «Δια μέσου της Πίστεως.» Τον ρωτήσαμε τι εννοούσε «δια μέσου της Πίστεως» και μας εξήγησε ότι: «Αν ο ασθενής εγκαταλείψει τη φυσική γνώση των γιατρών και τα αφήσει στον Θεό, τότε κάνει την Πρόνοια του Θεού να αναλάβει να τον κάνει καλά. Και γίνεται έτσι καλά! Να, ήρθε», μας είπε, «μία κυρία με καρκίνο στο μαστό και μου λέει: Εγώ δεν θα πάω πουθενά, ούτε σε γιατρούς, ούτε σε κανένα και ό,τι θέλει ο Θεός ας γίνει.". Κι εγώ της είπα: "Αφού έχεις τόση πίστη στον Θεό, τους γιατρούς δεν τους χρειάζεσαι.". Κι αδιαφόρησε και έκτοτε πέρασαν τριάντα χρόνια και δεν έπαθε τίποτε. Αλλά αυτό θέλει προσοχή, για να μην εκπειράσουμε τον Κύριο. Δηλαδή, δεν απαιτούμε την θεραπεία, εμπιστευόμαστε τον Θεό να του κάνει ό,τι θέλει. Και Αυτός, αν θέλει, μας κάνει καλά, αν δεν θέλει, μας αφήνει την αρρώστια, όπως στον Απόστολο Παύλο και αν κρίνει πάλι, με την δική Του Βούληση, μας παίρνει κοντά του. Γιατί η Πίστη δεν ση-

μαίνει πάντοτε βεβαιότητα για τη θεραπεία, αλλά σημαίνει πρωτίστως εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού.».

Η ΖΗΜΙΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑ

Σε μία γνωστή μας κυρία είπαν οι γιατροί ότι έχει καρκίνο στο μαστό. Το είπαμε στον Άγιο Γέροντα κι αυτός είπε να το βγάλει από το νου της και τίποτα δεν έχει. Της είπαμε τι είπε ο Άγιος Γέροντας και ότι δεν χρειάζεται να κάνει εγχείρηση, αλλά εκείνη επέμενε ότι έπρεπε να κάνει κι έκανε εγχείρηση, γιατί δεν μπορούσε, είπε, να πιστέψει τον Γέροντα κι όχι τον γιατρό. Πέρασαν δεκα ή περισσότερα χρόνια έκτοτε και δεν είχε κανένα άλλο πρόβλημα. Νομίζουμε ότι ο Γέροντας δια μέσου της Πίστεως θα την έκανε καλά κι όμως αυτή από απιστία έκανε την εγχείρηση. Της χρειαζόταν περισσότερο πίστη.

ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Πριν περίπου δέκα χρόνια τον επισκεφθήκαμε για διάφορα θέματα και ένας από εμάς του λέει: «Γέροντα, για κοιτάξτε, τι έχω στο πρόσωπό μου πάνω από τα μάτια;». Άρχισε να σχηματίζεται ένα εξόγκωμα και είχε φτάσει στο μέγεθος του ρεβιθιού. Τότε, ο Άγιος Γέροντας του λέει: «Αδιαφόρησε σα να μη συμβαίνει τίποτε.» κι από την ημέρα εκείνη σταμάτησε να μεγαλώνει και έκτοτε παραμένει στο μέγεθος εκείνο.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ ΕΓΙΝΕ ΥΓΙΗΣ

Άλλη φορά που τον επισκεφθήκαμε, ένας φίλος μου του λέει: «Έχω αυτό κι αυτό το πρόβλημα στα πόδια μου, και δεν έχω πάει ακόμη ούτε στο γιατρό. Να πάω;». Του λέει: «Αν θέλεις πήγαινε, πάντως μη φοβάσαι, δεν είναι τίποτε και θα περάσει.» Προτού πάει στο γιατρό, το κακό υποχώρησε. Ο Γέροντας δεν τους εμπόδιζε να πάνε στο γιατρό, αλλά τους έλεγε: «Δεν θα σου βρει τίποτε ο γιατρός, να το ξέρεις.» Φυσικά, νομίζουμε ότι ο Γέροντας και να έβλεπε κάτι το κακό, έκανε προσευχή και γινότανε και πάλι εκείνο το Θαύμα του Κυρίου που λέει: «Κι ενώ πήγαινε στο δρόμο, έγινε καλά». Ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος συνήθιζε πάρα πολύ να το λέει αυτό, δηλαδή το: «Τίποτα δεν έχεις· είσαι καλά.», και με τις ευχές του επιτελούσαν το Θαύμα καθ' οδόν. Αν, όμως, το θέμα ήτανε για κάποια πολύ λεπτή εξέταση οργανικής φύσεως και υπήρχε φόβος να προξενηθεί ζημιά, τότε απαιτούσε από τους ασθενείς να τον κρατήσουν ενήμερο και να μη γίνει καμία επέμβαση επικίνδυνη. Πίστευε ότι οι ιατροί κάνουν

πολλά λάθη κι έτσι είναι λογικό οι ασθενείς να παίρνουνε από περισσότερους του ενός ιατρού συμβουλές.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΙΡΑΣΘΕΙΤΕ

Κάποτε ένας γνωστός πήγε να κάνει εγχείρηση κήλης και εκεί στο θάλαμο που τον είχανε βάλει με τους πολλούς ασθενείς πολύ σοβαρών εγχειρήσεων, ολιγοψύχησε κι έφυγε δίχως να κάνει την εγχείρηση. Έκανε κάποια επιπρόσθετη δαπάνη και πήγε σε άλλο καλύτερο χειρουργείο. Γι' αυτό πολλοί τον κορόιδεψαν, γιατί το θεώρησαν δειλία, αλλά ο Γέροντας το θεώρησε σύνεση, γιατί ο ασθενής δεν το θεώρησε λογικό για τα χρήματα που μπορούσε να διαθέσει να υποστεί μια οποιαδήποτε επέμβαση δίχως να αισθάνεται άνετα ότι έκανε το καλύτερο που μπορούσε να κάνει. Κι έλεγε ο Γέροντας: «Εγώ που κάνω το σοφό την έπαθα σαν χωριάτης». Το έλεγε και το επαναλάμβανε για κάποιο λάθος ιατρικό, το οποίο του προξένησε βλάβη στην υγεία του. Κι έλεγε: «Είναι άλλο να σου έρθει κάτι εκ Θεού κι άλλο να πάθεις μία ζημιά για λόγους απροσεξίας, που δεν επιτρέπεται να παθαίνει ένας.». Κι επαναλάμβανε ταπεινά κι έλεγε για την περίπτωση εκείνη: «Εγώ την έπαθα σαν χωριάτης, δηλαδή το έπαθα από επιπολαιότητα επειδή δεν πρόσεξα, κι επειδή μου έκαναν την θεραπεία της κορτιζόνης, που δεν έπρεπε.».

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ

Κάποτε που ο Άγιος Γέροντας βρισκότανε σε πολύ κακή κατάσταση υγείας, δεν σταμάτησε το ευεργετικό έργο του προς τους ανθρώπους. Όμως, για τον εαυτό του ποτέ δεν ζητούσε να γίνει καλά. Θεωρούσε την ασθένεια σαν ευεργεσία, επίσκεψη Θεού για τον εξιλασμό και την τελειότητα και ίσως πολλοί θα έλεγαν αυτός που κάνει καλά τους άλλους, πως δεν έχει καλά τον εαυτό του. Όμως, ο Γέροντας ο Χαρισματούχος πίστευε ότι η ασθένεια και ο πόνος ήτανε τα μεγαλύτερα των Χαρισμάτων. Φυσικά, οι άνθρωποι τρέμουμε και να το σκεφτούμε αυτό, γι' αυτό λέμε τίποτε δεν είναι σαν την υγεία. Κι όμως, ο Γέροντας πίστευε ότι είναι μεγάλο Χάρισμα ο πόνος κι όχι μόνο δεν παρακαλούσε για τον εαυτό του να γίνει καλά, αλλά έλεγε και το εξής σημαντικό: «Κάποτε παρακαλούσα τον Θεό να μου δώσει ασθένεια και τώρα που μου την έδωσε, να που δεν την αντέχω.».

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κάποτε ρωτήσαμε τον Όσιο Γέροντα Πορφύριο για τη μοναστική ζωή και το καθημερινό τους πρόγραμμα, αλλά επιμόνως αρνήθηκε να μας απαντήσει. Μόνο κάποτε εκεί που συνομιλούσαμε, μας έλεγε ότι στις Κερασιές του Αγίου Όρους έκαναν ωραίους πνευματικούς αγώνες, αλλά δεν μας έδωσε περισσότερες λεπτομέρειες. Η αλήθεια, πάντως είναι μία, ότι ο Γέρον Πορφύριος, μεταξύ των ασκητών του καιρού μας, αλλά και του παρελθόντος, διακρινόταν για την λεπτότητα των σκέψεών του κι ότι είχε μέσα του πολύ δουλεμένο και πολύ χωνεμένο το Ευαγγέλιο κι όταν μιλούσε, αν και συχνά έλεγε ότι ήταν αγράμματος και της δευτέρας του δημοτικού, όμως, παρουσίαζε ένα φοβερό φαινόμενο μορφώσεως προς όλες τις κατευθύνσεις και επιστήμες. Δεν γνωρίζουμε αν όλες αυτές οι γνώσεις ήταν Χαρισματικές ή και μελέτες δικές του.

Νομίζουμε πως δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι εσωτερικά συντηρούσε ένα μεγαλειώδη κρυφό της ψυχής άνθρωπο που δεν τον εξωτερικευε καθόλου.

ΓΝΩΡΙΖΕ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

Αυτό το συζητούσαμε με κάποιο πνευματικό πρόσωπο, που τον γνώριζε και μας είπε μάλλον έτσι φαίνεται να έχει το πράγμα. «Εάν περάσει η ώρα, δεν τρώει μέχρι το επόμενο ωράριο, που μπορεί να είναι και την άλλη μέρα, πράγμα πολύ-πολύ οδυνηρό για την κατάστασή του, γιατί είχε πάθει γαστροραγία. Κι εγώ», μας είπε ο Μοναχός εκείνος, «έχω από τον γέροντα του Μοναστηριού μου κανόνα να μη βγαίνω από τις ορισμένες ώρες φαγητού και να μην τρώω και να μην πίνω τίποτε έξω από τις ώρες αυτές αν δεν μου προσφέρει κάποιος κάτι, να πάρω ένα και το ελάχιστο για αγάπη. Αν και ποτέ δεν το είπα αυτό στον Πατέρα Πορφύριο, αυτός το γνώριζε αυτό δια μέσου της διοράσεως στην ακρίβεια, επειδή μία μέρα κατά τις τρεις το απόγευμα, τον Αύγουστο, πήγα να τον επισκεφτώ και βρισκόταν μόνος του μέσα στο δάσος κι αντί για φαγητό του έφερα να φάει κορόμηλα. Σύμφωνα με την τάξη του Μοναστηριού μου και με τον κανόνα από τον Ηγούμενό μου, αν θα μου ζητούσε να φάω μαζί του, θα έπαιρνα μόνο ένα, όπως εξήγησα. Όμως, αντί να μου πει να φάω μαζί του, έκανε κάτι άλλο πολύ σημαντικό, μου έδωσε εκείνος το ένα και άρχισε να γελάει, προφανώς, σα να ήθελε να μου πει: "Γνωρίζω με την διοράση ότι ένα μόνο δικαιούσαι και θέλεις να το πάρεις κι όσο κι αν αυτό φαίνεται αστειό κι εγώ ένα κορόμηλο μόνο σου δίνω.". Τον κοιτούσα που χαμογελούσε. Χαμογελούσα κι εγώ μαζί του και μέχρι το τέλος του φαγητού αυτού, δεν θέλησε να μου δώσει δεύτερο, ενώ συνομιλούσαμε μαζί ευχάριστα.».

Εκείνο το καλοκαίρι αποφασίσαμε να πάμε επίσκεψη στο Άγιο Όρος και είχαμε ένα θέμα που μας απασχολούσε έντονα. Σκεφτήκαμε ότι κάποιος γέροντας στις Καρυές θα ήτανε ο καταλληλότερος να μας δώσει μία συμβουλή. Έτσι, είπαμε στον Πατέρα Πορφύριο ότι σχεδιάζαμε να πάμε στο Άγιο Όρος κι αυτός, τότε, λέει: «Και πού θέλετε να πάτε; Μήπως θέλετε να συμβουλευτείτε εκείνον τον γέροντα; Να πάτε, καλός είναι, να πάτε.» και χαμογέλασε καλοκάγαθα.

ΓΙΝΕΣΤΕ ΦΡΟΝΙΜΟΙ

Έλεγε ο Άγιος Πατήρ Πορφύριος ότι πολλοί άνθρωποι, πολλές φορές, θέλουν να κάνουν το καλό, αλλά από την ενέργειά τους αντί να γίνει καλό, βγαίνει κακό. «Πρέπει», έλεγε, «να ζυγίζουμε τα πράγματα και μία και δύο και δέκα φορές και να βεβαιωνόμαστε ότι η πράξη και η ενέργειά μας δεν πρόκειται να φέρει αντίθετα αποτελέσματα. Κι αν αμφιβάλλουμε ότι η ενέργειά μας δεν θα φέρει το καλό, θα πρέπει να συμβουλευτούμε ανθρώπους έμπειρους επί του θέματος κι ακόμη να πάρουμε και την ευλογία του πνευματικού μας, όπως κάνουν και οι Μοναχοί στα Μοναστήρια, γιατί», έλεγε, «κι εμείς στον κόσμο ζούμε κι ενεργούμε σαν σε Μοναστήρι με γεροντάδες και πνευματικούς. Αυτή είναι η σειρά της Εκκλησίας και η Ορθοδοξία.».

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ

Ένας Θεολόγος ήθελε να κάνει ένα κήρυγμα και αμφέβαλλε για το αποτέλεσμα του κηρύγματος και θέλησε να ρωτήσει τον Πατέρα Πορφύριο. Ο Άγιος Γέροντας του είπε να το ζυγίσει καλύτερα μήπως φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα. Και ο Θεολόγος του είπε: «Αυτός είναι ο λόγος που σας το αναφέρω, γιατί αμφιβάλλω αν θα πετύχει το στόχο κι έτσι προτιμώ να αλλάξω θέμα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ένας Θεολόγος είχε προβλήματα με τον Μητροπολίτη του, γιατί ο Μητροπολίτης του σκανδάλιζε με την συμπεριφορά του τους πιστούς και ρωτούσε τον Γέροντα αν θα έπρεπε ο Θεολόγος να το πει στον Μητροπολίτη. Κι ο Πατήρ Πορφύριος του είπε: «Μπορείς αφού θέλεις, δικαίωμά σου είναι να πας να διαμαρτυρηθείς.». «Εσύ», του λέει ο Θεολόγος, «θα το έκανες αυτό;». Κι ο Άγιος Γέροντας του είπε: «Όχι, δεν θα το έκανα.». - «Γιατί δεν θα το κάνατε;». - «Εγώ δεν θα το έκανα, γιατί γνωρίζω ότι οι άνθρωποι δεν έχουν υπακοή και δεν έχουν το συνήθειο να κάνουν τι τους λένε οι άλλοι. Γι' αυτό κι εσύ πήγαινε να του το πεις εμπιστευτικά, δίχως να τον προσβάλεις κι αν σε ακούσει και συμφω-

νήσει μαζί σου, κατάφερες ένα μεγάλο πράγμα, από τα πλέον δύσκολα.». «Εσείς τι θα κάνατε, Γέροντα;». «Εγώ με συνεχή προσευχή θα τα έλεγα του Χριστού και θα παρακαλούσα τον Χριστό να του τα μεταφέρει και ο Χριστός, όπως είμαι σίγουρος γι' αυτό, θα του τα φέρει στους λογισμούς του κι αυτός ο τρόπος γνωρίζω ότι είναι ο αποτελεσματικότερος.». Ο Άγιος Γέροντας συνήθιζε για κάποιο θέμα σοβαρό να αφιερώνει κάθε φορά δεκαπέντε λεπτά, λέγοντας: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.», με τόνο ικετευτικό κι αργό κι ο νους του πήγαινε στο πρόσωπο το οποίο ήθελε να ελεηθεί. Σε τέτοιες περιπτώσεις το προσέξαμε, ότι άνοιγε και τα χέρια του ελαφρά επηρεασμένος από την εσωτερική προσευχή του. Όταν κάποιος του ζητούσε για χάρη να προσευχηθεί, έλεγε: «Κάνε κι εσύ προσευχή κι εγώ θα ευχηθώ ταπεινά προς τον Κύριο.».».

ΑΠΛΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κάποτε δύο φίλοι πήγαν στον Πατέρα Πορφύριο και τον ρωτήσανε αν ο ένας προσευχότανε σωστά, όταν έλεγε: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ.». Ο άλλος είχε την εντύπωση ότι έπρεπε να λέει: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.», γιατί έλεγε, παρακάλεσε για τον εαυτό του κι αρκετό είναι. Ο Γέροντας είπε ότι ο ίδιος όταν προσευχότανε, έλεγε αργά και ικετευτικά να είχε μπροστά του τον Χριστό: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.», αλλά ο νους του πήγαινε προς τον κόσμο όλο και ξεχωριστά προς την Εκκλησία.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Έλεγε ο σοφός Άγιος Γέροντας Πορφύριος ότι οι γονείς πρέπει να προσέχουν την συμπεριφορά τους, ακόμη και μπροστά στα νήπια και δεν πρέπει να σκέφτονται και να λένε: «Μωράκι είναι και δεν καταλαβαίνει.». «Προσέξτε», έλεγε, «ένα μικρό παιδάκι που αρκουδίζει πως κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω τον οποιονδήποτε νέο επισκέπτη που θα μπει στο σπίτι. Μέσα σε χρόνο 2-3 δευτερολέπτων το μικρό αυτό παιδάκι, που εσύ δεν υπολογίζεις, έχει μελετήσει τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου εκείνου και τον έχει ψυχολογήσει μέσα κι έξω.».».

ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Έλεγε ο Πατήρ Πορφύριος ότι το παιδί για να μεγαλώσει σωστά, χρειάζεται την προστασία του πατέρα και το χάδι της μητέρας του, και συχνά έφερνε και κάποιο νέο παράδειγμα, για να τονίσει τις αλήθειες αυτές, που διαφεύγουν

από την προσοχή των νέων της εποχής μας. «Προσέξτε, για παράδειγμα», έλεγε, «κάποια μητέρα που κρατάει στην αγκαλιά της ένα μικρό παιδάκι, όταν ξαφνικά μια φοβερή βροντή ή κάτι το παρόμοιο λαμβάνει χώρα. Προσέξτε», έλεγε, «την αυθόρμητη ενέργεια της μητέρας εκείνης και θα δείτε ότι αμέσως θα σφίξει το παιδάκι με δύναμη στην αγκαλιά της και θα αρχίσει να το κουνάει δεξιά κι αριστερά μέχρι να περάσει λίγη ώρα και θα αρχίσει να το χαϊδεύει και να μιλάει μαζί του και να του λέει: "Φοβήθηκες, φοβήθηκε το καλό μου παιδάκι, φοβήθηκε, όχι, όχι μη φοβάσαι, μη φοβάσαι να εγώ, εγώ είμαι εδώ για σένα.". Αυτή όλη η σκηνή γίνεται από ένστικτο φυσικό, προικισμένη καθώς είναι η μητέρα από τον Θεό για να προστατεύει τα μικρά παιδάκια της, μέχρι να δυναμώσουν σωματικά και πνευματικά, για να μην πάθει κάτι το ψυχολογικό κάποιο παιδάκι της, κατά τη διάρκεια της φοβερής εκείνης δοκιμασίας.».

ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

Μία μέρα ένας καθηγητής Μέσης Εκπαιδευσεως θέλησε να επαινέσει τον Γέροντα Πορφύριο, λέγοντάς του: «Εύγε γί' αυτό, μπράβο για εκείνο.» κι ο Γέροντας που ήτανε ξαπλωμένος πήρε την κουβέρτα και σκέπασε το κεφάλι του και το πρόσωπό του και δεν ήθελε να ακούσει. Προφανώς ο έπαινος κάνει ζημιά μεγάλη και κανείς άνθρωπος με επίγνωση δεν θα άφηνε τον εαυτό του εκθειμένο στη μεγάλη ζημιά που προξενεί ο έπαινος των ανθρώπων. Ο έπαινος πρέπει να απωθείται από εμάς και να μεταποιείται σε δοξολογία και να μεταβιβάζεται στον Κύριο της δόξης.

ΖΗΛΟΣ ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΗ

Ο Άγιος Γέρον Πορφύριος είχε εσωτερικά ένα πάρα πολύ μεγάλο και διακαή ζήλο για τον Χριστό, την Ορθοδοξία, την δόξα του ονόματος του Χριστού, της επικρατήσεως του Ευαγγελίου κ.λπ.. Ήτανε δηλαδή ένας μεγάλος ζηλωτής των πατρικών παραδόσεων κι αυτό, φυσικά, φαίνεται από το γεγονός ότι κατά την Πατερική έκφραση έδινε αίμα κι έπαιρνε πνεύμα, δηλαδή κουραζότανε, έκανε αγώνες και μεγάλες θυσίες, για να ανταποκριθεί στο Θέλημα του Θεού και δεν ήτανε μόνο λόγια, όπως είμαστε, δυστυχώς, εμείς. Όμως, ο Γέρον Πορφύριος ήξερε να παίζει πολύ σωστά το ψυχολογικό παιχνίδι του πνευματικού, κι έτσι απέκρυπτε, με μεγάλη προσοχή, τον εσωτερικό του ζήλο και δεν φαινότανε στους ανθρώπους ότι η εσωτερική του αγάπη για τον Χριστό, του έκαιγε την καρδιά. Κι ενώ εμείς, μόλις δούμε κάποιον να δείχνει πνευματικά ενδιαφέροντα, ανοίγουμε τους ποταμούς των κηρυγμάτων μας, ο Γέροντας δεν τους έλεγε καθόλου θρησκευτικά, γιατί γνώριζε πως ακριβώς αντι-

δρουνε οι άνθρωποι, κι έτσι μεθόδευε με σιγουριά και ασφάλεια τον τρόπο που θα προσέφερε τον Χριστό στους ανθρώπους που τον προσέγγιζαν για πρώτη φορά. Κι έλεγαν οι άνθρωποι, ειδικά οι νέοι: «Πρώτη φορά είδαμε παπά και να μη μας μιλάει καθόλου για Θεό.». Όταν κάποια νέα του το είπε με αφέλεια, εκείνος της απάντησε ως εξής: «Σε παρακαλώ, Γεωργία, παιδί μου, μη με παρεξηγείς που δε σου μίλησα για τον Χριστό, εγώ δεν το έκανα αυτό από ασέβεια, αλλά από ευσέβεια, γιατί εγώ δεν μιλώ σε κανέναν θρησκευτικά, αν δεν μου το ζητήσει.». Κατά συνέπεια η νέα ζητεί να ακούσει, κι αφού το ήθελε μόνη της, δείχνει κι όλο το ενδιαφέρον. Κι ο Γέροντας έβαζε στους αρχάριους αυτούς ένα πολύ ελαφρό πνευματικό πρόγραμμα, που σίγουρα θα εκτελούσαν μετά χαράς. Τελευταίως συναντήσαμε ένα νέο ζευγάρι από αυτά που τους έδινε τότε τα μικρά προγράμματα και μας έλεγε ότι έκτοτε τον πιέζανε για μεγαλύτερο αγώνα κι ο Γέροντας τους πρόσθεσε κάτι περισσότερο και τους συγκρατούσε από τις υπερβολές που ήθελαν οι ίδιοι να κάνουν, γιατί ο Γέροντας Πορφύριος προτιμούσε τη σταθερή άνοδο κι όχι το απότομο ανέβασμα και το γρήγορο κατρακύλισμα.

ΠΑΡΗΓΟΡΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΟΛΙΓΟΨΥΧΟΥΣ

Όταν συναντούσε ένα νεαρό πρόσωπο και το έβλεπε με τη διόρασή του πληγωμένο από την κοινωνία, τους γονείς κ.λπ. το κρατούσε για πολλή ώρα και του μιλούσε με πολλή φιλία κι αγάπη για τα προσωπικά του θέματα κι αν περνούσε πολύ διάστημα να γυρίσει να τον δει ρωτούσε τους γνωστούς του τι γίνεται, πως περνάει και του έστελνε πολλούς χαιρετισμούς μέχρι να επιτύχει την επανασύνδεση και την εισαγωγή του στην ευσεβή ζωή. Μία φορά, μάλιστα, ρωτούσε συνεχώς για το ίδιο πρόσωπο, που είναι, τι γίνεται, πως έχει. Κάποτε μας αποκάλυψε ότι έχει τεράστια εσωτερικά προβλήματα, και μας συνέστησε να κάνουμε προσευχή να έρθει στον Γέροντα, διότι μπορεί να τον βοηθήσει: «Εγώ μπορώ να τον βοηθήσω. Φίλος σας είναι και χρειάζεται πνευματική βοήθεια.».

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΜΠΙΟΣ, ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΚΕΡΑΙΕΣ

Έλεγε ο Άγιος Πατήρ Πορφύριος ότι «οι γονείς πρέπει να προσέχουν πολύ τη γλώσσα τους. Πρέπει να ευλογούν κι όχι να καταριούνται τα παιδιά τους, γιατί», έλεγε, και ενώ μιλούσε σήκωνε ελαφρά τα χέρια κι άνοιγε τα δάχτυλα, «η καρδιά μας είναι ένας πομπός που εκπέμπει και τα δάχτυλα είναι οι

κεραίες. Από κάθε άνθρωπο εκπέμπονται ευλογίες ή κατάρες, ευλογία ή δυστυχία, καλό ή κακό. Και διηγούνταν ένα περιστατικό που γνώριζε ο ίδιος. «Το παιδί», μας έλεγε, «έφυγε από το σπίτι του και πήγε στο παιχνίδι, ενώ η μητέρα του το ήθελε να πάει με το γαϊδούρι στο χωράφι. Τελικά το παιδί ήρθε στο σπίτι και η μητέρα του γεμάτη θυμό, το καταράστηκε με μια απαίσια κατάρα, με ξυλοκρέβατα που ξεστομίζουν αμόρφωτες, κακόγνωμες και άξεστες γυναίκες, που ζουν μακριά από την Εκκλησία. Το παιδί πήρε το γαϊδούρι κι έφυγε και στο δρόμο έπεσε από το γαϊδούρι, χτύπησε σε μια πέτρα και το βρήκαν περαστικοί και το έφεραν σε ξυλοκρέβατο νεκρό, όπως το καταράστηκε. Τραβούσε τα μαλλιά της, αλλά το κακό είχε γίνει. Γι' αυτό και το Ευαγγέλιο συμβουλεύει να ευλογούμε και να μην καταριόμαστε, γιατί η ευλογία φέρνει το καλό και η κατάρα φέρνει το κακό, τη συμφορά, τη δυστυχία.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΟΠΗΣ ΒΛΑΣΤΗΜΙΩΝ

Πολλοί άνθρωποι έχουν την κακή συνήθεια, όταν πειράζονται, να ξεστομίζουν κακά λόγια, ακόμη και να βλαστημάνε και να στέλνουν τον συνάνθρωπό τους στον Διάβολο κι αυτό το θεωρούσε ο Γέροντας πολύ κακό. Έλεγε ότι «μπορεί ένας, όταν θέλει να λέει "αί στην ευχή" ή "αί στο καλό" ή "να σε πάρει η ευχή", αί στην ευλογία του Θεού" κι έτσι η κατάρα μετατρέπεται σε ευλογία.».

Όταν τον ρωτούσε κανείς ποιο είναι το σωστό ημερολόγιο, το Παλαιό ή το Νέο, συνήθιζε να απαντάει ότι «αυτό είναι επιστημονικό θέμα, να πάτε στους επιστήμονες να σας πουν.». Κι έλεγε ότι ο ίδιος ποτέ δεν θα έφευγε από την Εκκλησία, οτιδήποτε κι αν συνέβαινε, και συμβούλευε μερικούς κληρικούς που είχανε διάφορες με την επίσημη Εκκλησία να κάνουν το παν να γεφυρώσουν την διαφορά και να επιστρέψουν στην Εκκλησία. Έλεγε, μάλιστα: «Προτιμώ να πλανώμαι μέσα στην εκκλησία, παρά να φύγω από την Εκκλησία.». Κι έλεγε ότι δεν θα ήθελε να σωθεί μόνος του, δίχως την Εκκλησία κι ότι δεν θα εγκατέλειπε το πλοίο της Εκκλησίας, γιατί έπαθε ρωγή ή γιατί κινδύνευε. Γι' αυτό και όταν προσευχότανε κι έλεγε την Ευχή: «ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΥΙΕ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.» ο νους του πήγαινε στην Εκκλησία κι όχι στο άτομό του. Έλεγε: «Τί σημαίνει να σωθώ εγώ και να χαθούν οι άλλοι;». Γι' αυτό επέμενε ότι δεν πρέπει να φεύγουμε από την Εκκλησία ό,τι κι αν συμβαίνει. Με την υπομονή, την προσευχή και την ανοχή και την παράβλεψη των ελαττωμάτων των άλλων, την συμβουλή, ίσως ακόμη και καμιά φορά και τον έλεγχο, έτσι θα πρέπει να φρονούμε μέσα στην Εκκλησία, αλλά να μη φεύγουμε απ' αυτή. Ο Διάβολος γνωρίζει ότι η Εκκλησία σώζει τους ανθρώπους και θέλει την διά-

λυσή της. Ο καλός Χριστιανός προσέχει να μη βλάψει την Εκκλησία, όπως προσέχουν οι ναύτες το καράβι τους.

ΘΕΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Όποιοι ήθελαν να αφιερωθούν στον Θεό και τον ρωτούσαν τι πρέπει να κάνουν για να αγαπήσουν τον Κύριο, τους έφερνε το παράδειγμα τι κάνουν οι νέοι άνθρωποι που για να παντρευτούν, ερωτεύονται ένα πρόσωπο. Αν θέλει ένας να ερωτευτεί κάποια νέα, όσο καταπιάνεται με αυτήν, τόσο του κολλάει στο νου και δεν μπορεί να την βγάλει. Παρομοίως οι άνθρωποι του Θεού πρέπει να καταπιανόμαστε με τον Θεό και τα Θεία κι εκεί πρέπει να είναι ο νους μας και οι σκέψεις μας και η μελέτη μας και να μη μένει περιθώριο για να εισέλθει τίποτε άλλο.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Συμβούλευε όλους τους ανθρώπους και ειδικά όσους νέους ήθελαν να αφιερωθούν στον Θεό «να έχουν για πρότυπό τους τους Μοναχούς του Αγίου Όρους κι εκεί να είναι στραμμένος ο νους τους, ως το ιδεώδες μονοπάτι που οδηγεί στην Αγιοσύνη. Αν ο νέος, ο οποίος δεν είναι Μοναχός, δεν βλέπει στον Μοναχισμό το σωστό πρότυπο του Αγίου, κινδυνεύει να περιπέσει στην Αίρεση και στην Πλάνη. Σημείο Πλάνης», έλεγε, «είναι να αισθάνεται ανώτερος των ασκητών, επειδή έδωσε ελεημοσύνη ή κήρυξε το Ευαγγέλιο, το οποίο ο ίδιος δεν το τηρεί.».

ΑΣΚΗΣΗ ΠΡΩΤΑ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΥΣΤΕΡΑ

Επειδή συνεχώς έλεγε ότι Ορθοδοξία είναι ο Μοναχισμός και ότι όποιος δεν αγαπάει τον Μοναχισμό, είναι πλανημένος, κι όποιος δεν έχει γέροντα [= Πνευματικό-Εξομολόγο], είτε νυμφευμένος ή παντρεμένη, είτε ελεύθερος/-η, είναι προτεστάντης [= δηλαδή προτεσταντίζει], γιατί καταργεί τις Ορθόδοξες βάσεις, που είναι ο Μοναχισμός. Τον ρωτήσαμε: «Και τι θα γίνει με τα έργα της Εκκλησίας τα ιεραποστολικά;». Έλεγε εξάπαντος πρέπει πρώτα να γιατρευτεί πνευματικά ο ίδιος και μετά να θεραπεύσει τους άλλους. Κι έφερε για πρότυπο των Αποστόλων τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος όταν μιλούσε κι έλεγε προ ετών δεκατεσσάρων είδα άνθρωπο κ.λπ. αναφερόταν σε καιρούς Μοναχισμού και ασκήσεως, όπως το έπραξαν κι ο Τιμίος Πρόδρομος και ο ίδιος ο Κύριος για να

μας δείξει και εμάς ότι πρέπει να προϋπάρχει η άσκηση, η θεραπεία, η εμπιστοσύνη, η ασφάλεια και η σιγουριά του εαυτού μας και μετά κάθε τόλμημα μέσα στη θάλασσα και τα κύματα του κόσμου. Αλλιώς η πτώση δεν αποκλείεται. «Χριστῶ συνεσταύρωμαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός.» (Γαλ. 2, 20). [Δηλαδή: «Δια μέσου του Βαπτίσματος ἔχω σταυρωθεῖ και πεθάνει μαζί με τον Χριστό, και αφού εἶμαι πεθαμένος, δεν ἔχει πλέον καμία ισχύ για ἐμένα ο νόμος. Ναι: ἔγινα κοινωνός του Σταυρικού Θανάτου του Χριστού και εἶμαι πεθαμένος, δεν ζω πλέον ἐγώ, ο παλιός δηλαδή ἄνθρωπος, ἀλλά ζει μέσα μου ο Χριστός.».]. Και αλλού: «οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις.» (Γαλ. 5, 24). [Δηλαδή: «Ὅσοι ἀνήκουν πράγματι στον Χριστό, νέκρωσαν τον σαρκικό ἄνθρωπο με τα πάθη και τις ἐπιθυμίες του.»] και τόσα και τόσα ἀσκητικά, που κάνουν τον μεγαλύτερο αὐτόν Ἀπόστολο, ἀλλά και κάθε ἄλλον Ἀπόστολο, να ἀποδεικνύεται πρώτα Μοναχός και μετά Ἀπόστολος. Πρώτα βγάζει ἀπό τα μάτια του τα δικά του δοκάρια και μετά τα ἀγκάθια των ἄλλων [βλ. Ματθ. 7, 5 > Ἀπόσπασμα ἀπό την Ἐπί του Ὁρους Ὀμιλία του Χριστοῦ]. Ἀπ' ὅλα αὐτά φαίνεται καθαρά ὅτι ὁ Ἅγιος Γέροντας φρονούσε ὅτι οἱ ἄγαμοι κληρικοί πρέπει να ζουν σε Μητροπόλεις ὡς τύπο του Μοναστηρίου· ὁ Δεσπότης πρέπει να εἶναι ὁ Ἡγούμενος και δεν θα διακινδυνεύουν καθόλου την ψυχή τους. Προ πάντων ἡ πνευματική ἀσφάλεια ἐκάστου διδασκάλου. Ὁ διδάσκαλος πρέπει να εἶναι τέλειος, για να σώσει τους ἄλλους. Γι' αὐτό ἐπαναλάμβανε συχνά Ὁρθοδοξία και Μοναχισμός ἔχουν την ἴδια σημασία.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΓΙΑ ΕΓΓΑΜΟΥΣ

Μία γυναίκα πήγε στον Ὅσιο Πορφύριο και ἄρχισε να κατηγορεῖ τον σύζυγό της ὅτι ἦτανε κακός και ἄρχισε να περιγραφεῖ τα ἐλαττώματά του και να ζητάει συμβουλή τι να κάνει. Ὁ Γέροντας της ἔλεγε: «Να γίνεις ἐσὺ καλή και σωστή κι ὁ σύζυγός σου, βλέποντας την καλοσύνη σου και την ευγένειά σου, θα γίνει κι αὐτός καλός. Κατάλαβες;». Κι ἐκείνη ἔλεγε: «Ὁχι, Γέροντα, δεν κατάλαβα.» και τότε ὁ Γέροντας της εἶπε: «Τι να σου κάνω, αφού θέλεις να παίζεις τη χαζή και να μη θέλεις να καταλάβεις το συμφέρον σου.».

ΤΑ ΔΥΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Ὅταν πήγαινε κανεὶς στον Γέροντα και τον συμβούλευε, ἀλλά δεν ἔκανε αὐτό που του ἔλεγε κι ἔμενε ἀδιόρθωτος, ὅταν ξαναπήγαινε του ἔλεγε: «Ἐλα, σκύψε λίγο να σε φτάσω να σου δώσω δύο.» και του ἔδινε δύο χαστουκάκια, τόσο ἐλαφρά, που μόλις το αισθανότανε. Και στη συνέχεια ἔλεγε με τον καλοκάγαθό του τρόπο: «Ξέρεις βρε γιατί σε ἔδειρα;». «Ὁχι, Γέροντα, ὄχι, για να ακούσω.».

«Σε ἔδειρα βρε, για να μην το ξανακάνεις.».

Και πολλοὶ του ἔλεγαν: «Ναι,

Γέροντα, με έδειρες, αλλά εγώ δεν αισθάνθηκα τον πόνο.» Κι εκείνος έλεγε: «Μα εγώ δεν σε έδειρα για να πονέσεις, αλλά για να λειτουργήσει λίγο ο εγκέφαλός σου.» Λέγανε πολλοί ότι είδαν πνευματική και σωματική καλύτερευση όταν έπαιρναν αυτό το ελαφρό παιδαγωγικό χαστουκάκι, που το συνήθιζε σχεδόν πάντοτε όταν κάποιος έμενε αδιόρθωτος. Δεν πρόσβαλε ποτέ κανέναν. Ό,τι έκανε ο Γέροντας, ήτανε πολύ βαθιά ψυχολογημένο και απέβλεπε στην επιτυχία του σκοπού, ακόμη και σε Θαυματουργία, διότι κάποτε που άγγιξε κάποιον άρρωστο φίλο μας στο πρόσωπο, έγινε καλά από αθεράπευτη ασθένεια. Μετά του έλεγε ότι «δεν ήτανε το δικό μου χέρι, αλλά του Χριστού που σε άγγιξε κι έκανε τη θεραπεία.»

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Συνήθιζε κι έλεγε ο Όσιος Πατήρ Πορφύριος σε πολλούς, πολλές φορές: «Θα σου πω κάτι, αλλά φοβάμαι να σου το πω γιατί ξέρω ότι αν θα σου το πω, εσύ δεν θα κρατήσεις το μυστικό αυτό, αλλά θα το πεις.» Και όταν εμείς του λέγαμε μετά διαβεβαιώσεως ότι δεν πρόκειται να το πούμε σε κανέναν, αυτός έλεγε: «Εγώ σας ξέρω πολύ καλά ότι δεν μπορείτε να κρατήσετε μυστικό.» κι αν εσύ επέμενες να το ακούσεις, σου έλεγε κάτι για τον εαυτό σου, το ελάττωμά σου, που έπρεπε να προσέξεις ιδιαίτερα. Με τους ψυχολογικούς αυτούς τρόπους και να σε πλήγωνε σωματικά, θα ήτανε αδύνατο να τον μισήσεις ή να τον αντιπαθήσεις κι ας σου έλεγε κάτι το δυσάρεστο. Γνώριζε πως θα αντιδρούσες και είχε πολύ ψυχολογικούς τρόπους προσεγγίσεως, στα μέτρα κάθε ανθρώπου. Συχνά θα σου έλεγε μετά από ένα δυσάρεστο: «Ξέρω ότι σε λύπησα λιγάκι, να με συγχωρείς.» Κι εσύ θα του έλεγες: «Όχι, όχι, Γέροντα, όχι.» Ποτέ ο Γέροντας δεν λύπησε άνθρωπο.

ΠΡΟΣ ΠΕΘΕΡΑ

Έλεγε σε μια πεθερά που έψαχνε να βρει σπίτι, για να κατοικήσει δίπλα στον γιο της: «Να το βρεις κοντά, αλλά αν θέλεις τη συμβουλή μου, να είναι ένα χιλιόμετρο μακριά.» Κι όταν η πεθερά έλεγε: «Γιατί, Γέροντα, Γιατί, Γέροντα, είμαι, νομίζετε, μία τόσο πολύ κακή πεθερά;» Κι αυτός απαντούσε: «Παιδί μου, δεν σου είπα εγώ κάτι τέτοιο, αλλά να, θα σου ξεφύγει μία μέρα και θα του πεις: "Παιδί μου, πάρε το πουλόβερ σου κάνει κρύο." και η νύφη θα πει από μέσα της: "Τι νοιάζεται αυτή και ενδιαφέρεται για τον άντρα μου;". Κατάλαβες;»

ΖΗΛΟΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, ΑΓΑΠΗ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Έλεγε ο Πατήρ Πορφύριος ότι είναι άλλα τα μέτρα της Παλαιάς Διαθήκης κι άλλα της Καινής Διαθήκης. Πολλοί άνθρωποι έχουν ζήλο πνευματικό, αλλά ο ζήλος τους αυτός δεν ταιριάζει στα μέτρα της Χάριτος της Καινής Διαθήκης. Πολλοί Χριστιανοί όταν δουν την αμαρτία, εξάπτονται από θυμό κι αν ήταν στο χέρι τους, θα μιμούνταν τον Προφήτη Ηλία, ο οποίος ήταν αυστηρός και αμειλικτος τιμωρός των ασεβών, καθώς διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη. Όμως, στην Καινή Διαθήκη ο Χριστιανός, γεμάτος αγάπη και υπομονή, δεν τολμάει ούτε να κατακρίνει τον αμαρτωλό, αλλά προσπαθεί να τον βοηθήσει με αγάπη και προσεύχεται για τον αμαρτωλό. Και ανέφερε τη λαϊκή ιστορία, που λέει ότι ο Θεός άφησε κάποτε τον Προφήτη Ηλία να κυβερνήσει τον κόσμο κι άρχισε να συγχωρεί όλους, αλλά όταν είδε έναν μεταφορέα με το γαϊδούρι του, που μετέφερε σιτάρι στο μύλο για κάποια χήρα γυναίκα κι έκλεβε με τον γνωστό τον "κλέφτη", δηλαδή το σωληνάκι ή το καλάμι που τρυπούν το σακί, δεν το "σήκωσε" κι εξαπέστειλε έναν κεραυνό κι έκαψε τον μεταφορέα. Τότε ο Θεός, λέει η λαϊκή παροιμία, είπε στον Προφήτη Ηλία: «Για σήκω και φύγε από τη θέση αυτή, γιατί με το ζήλο σου, αν συνεχίσεις να κυβερνάς εσύ σιγά σιγά δεν θα αφήσεις κανέναν ζωντανό πάνω στη γη.». Κι έλεγε ο Πατήρ Πορφύριος: «Ο καλός κι αληθινός ζηλωτής είναι εκείνος που, εκτός που θα τηρεί τον Θείο Νόμο, θα αγωνίζεται να συγκρατεί τα πάθη του και θα διασχίζει βίαια τις φάλαγγες των Δαιμόνων, για να φτάσει, όταν θα αποδημήσει εις Κύριον [= όταν θα πεθάνει], στην Βασιλεία των Ουρανών.».

ΠΡΟΣΕΧΕ ΜΗΠΩΣ ΚΙ ΕΣΥ ΠΕΙΡΑΣΘΕΙΣ

Έλεγε ο Γέρον Πορφύριος ότι ο σωστός Χριστιανός, όταν ακούσει ότι κάποιος χαιρέται, προσπαθεί και χαιρέται μαζί του κι όταν ακούσει ότι κάποιος λυπάται κι αυτός λυπάται και προσεύχεται γι' αυτόν και προπαντός πολύ μηπως από την κακή του στάση απέναντι του προβλήματος του συνανθρώπου του προσελκύσει επάνω του τον πειρασμό και πειρασθεί κι αυτός, για να μάθει από την σκληρή πείρα των πραγμάτων ότι οφείλει να είναι συμπαθής προς τους πειραζόμενους και πάσχοντες. Κι επ' αυτού έλεγε ότι στο χωριό του υπήρχε μία γυναίκα που είχε ένα εμπορικό κατάστημα. Η γυναίκα αυτή άκουσε ότι μία νέα του χωριού αποπλανήθηκε από έναν νυμφευμένο κι έμεινε έγκυος. Ήταν τέτοιος ο ζήλος της εμπόρισσας εκείνης, που άρχισε να το συζητάει με τις άλλες γυναίκες και να λέει ότι, αν και η νέα αυτή ήτανε κόρη της, έτσι, έτσι, έλεγε, θα την σούβλιζε όπως σούβλισαν οι Τούρκοι τον Διάκο. Δεν πέρασε πολύς καιρός

και έπεσε της εμπόρισσας πολλή δουλειά κι αναγκάστηκε να πάρει κάποια για να την βοηθάει στο έργο της και τελικά έμεινε η γυναίκα έγκυος από αυτόν μι έμαθε, δια μέσου της σκληρής πείρας, ότι είμαστε όλοι άνθρωποι, ομοιοπαθείς με σάρκα και πρέπει να είμαστε ο ένας συμπαθής προς τον άλλον κι ανάλογα, αν ο άλλος λυπάται, να λυπόμαστε κι εμείς κι αν χαίρεται, να χαιρόμαστε μαζί του.

ΤΡΩΓΟΝΤΑΣ ΚΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΝΤΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Έλεγε ο Άγιος Γέροντας ότι οι Άγιοι ευαρεστούν τον Θεό με την άσκηση, την προσευχή και την νηστεία. Ρωτήσαμε τον Γέροντα εάν ένας τρώγοντας κι ευχαριστώντας τον Θεό κάνει έργο καλό, κι αφού σκέφτηκε για δύο δευτερόλεπτα, είπε ναι κι αυτό γίνεται, δηλαδή τρώγοντας με τάξη να κάνεις και έργο ευχαριστίας και δοξολογίας προς τον Θεό ταυτοχρόνως, έτσι και η τροφή, αν και είναι όλη, γίνεται έργο πνευματικό.

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Έλεγε ο Όσιος Πορφύριος ο Κασσοκαλυβίτης ότι δεν επέβαλε τη νηστεία του κρέατος σε κάποιον που έπρεπε να φάει πέντε γραμμάρια κρέας, για να πάρει λίγο λεύκωμα, που το χρειαζότανε ο ασθενικός του οργανισμός.

ΜΗΝ ΠΟΙΕΙΤΕ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΠΡΟΝΟΙΑ ΠΡΟΣ ΑΜΑΡΤΙΑ

Κάποιος ξεχάστηκε κι έφαγε κρέας σε καιρό νηστείας και το εξομολογήθηκε στον Γέροντα Πορφύριο, λέγοντας προς αυτόν: «Συγχωρείται αυτό, Πάτερ μου;» κι ο Γέρον απάντησε: «Και βέβαια συγχωρείται.». Μετά τον κοίταξε ο Γέρον, πόσο ήτανε υγιής και εύσωμος κι αφού τον άγγιξε με το δάχτυλό του στο παχύ του σώμα είπε: «Εσύ το κρέας τί το θέλεις;».

ΔΙΟΡΑΣΗ ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΟΥ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ

Κάποιος, που ήταν ασθενής, πήγε στον Γέροντα Πορφύριο. Ο Άγιος Γέροντας είδε δια μέσου της διοράσεως ότι αν και ασθενής, η ασθένειά του δεν προερχόταν από την νηστεία, γιατί δεν νήστευε. Έτσι, του είπε: «Αφού και το κρεατάκι σου το τρώς και το γαλατάκι σου το πίνεις, τί έχεις πάθει τέλος πάντων κι αρρωσταίνεις;».

ΟΧΙ ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΔΙΧΩΣ ΝΗΣΤΕΙΑ

Έλεγε ο Άγιος Γέροντας: «Δεν μου αρέσει ο Χριστιανός να τρώει την παραμονή κρέας και να πηγαίνει να κοινωνάει, την άλλη.».

Η ΜΕΣΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΔΟΣ

Ρωτούσαμε τον Γέροντα τι άποψη έχει ότι οι αρχαίοι συνήθιζαν να κακομεταχειρίζονται το σώμα τους με αλυσοδέματα, χτυπήματα κι άλλες υπερβολές, κι έλεγε ο Γέροντας ότι δεν νομίζει ότι όλα αυτά οδηγούν στην απάθεια. Έλεγε ότι όλα μπορούν να επιτευχθούν με το μέτρο της λογικής, την νηστεία, την προσευχή και την ταπείνωση.

ΕΝ ΤΩ ΑΠΕΡΧΕΣΘΑΙ ΕΘΕΡΑΠΕΥΘΗΣΑΝ

Κάποτε πήγαμε στον Γέροντα Πορφύριο με ένα ζευγάρι που η σύζυγος υπέφερε από μία ασθένεια με τα νεύρα της κι ο σύζυγός της την πήγαινε στους ιατρούς για ηλεκτροσόκ. Μετά που ο Γέροντας μίλησε μαζί της, είπε ας κοιτάξει και την Εκκλησία, γιατί με την Εκκλησία μπορεί να γίνει καλά είπε. Την άλλη ημέρα η γυναίκα μας ομολόγησε ότι νόμιζε ότι είχε μέσα της πνεύμα πονηρό, το οποίο όταν βρέθηκε μπροστά στον Γέροντα, έκανε κινήσεις να βγει, αλλά δεν βγήκε. Πήραμε τον Γέροντα Πορφύριο στο τηλέφωνο και τον ρωτήσαμε αν η γυναίκα είχε Δαιμόνιο κι εκείνος ρώτησε, γιατί το ρωτάμε κι εμείς του είπαμε, η γυναίκα μας είπε αυτό κι αυτό. Και είπε τότε: «Αχ, μας πρόδωσε, πράγματι, όταν έκανα την προσευχή μου, λέγοντας απέναντί της: "ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ", ανοιγόκλειναν τα πλευρά της, όπως ανοίγει η φουσαρμό-

νικα. Κατάλαβα ότι αν επέμενα, το Δαιμόνιο θα την έριχνε κάτω, έτσι την παράτησα. Πάντως, να γνωρίζετε ότι αν αυτή συγκατοικεί με ταπεινούς, το πνεύμα αυτό θα φύγει, γιατί δεν δέχεται να συγκατοικεί με ταπεινούς ανθρώπους.».

Σε λίγο καιρό, η γυναίκα έγινε ανεξήγητα καλά και μάλλον φαίνεται ότι διαμέσου της προσευχής του Γέροντα, ακόμη και από μακριά το Δαιμόνιο είχε εκδιωχτεί. Ο Γέροντας συνήθιζε να θεραπεύει όπως έκανε ο Χριστός, λέγοντας: «Πηγαίνετε.» και στο δρόμο, όταν έφευγαν ή αργότερα, γινόντουσαν καλά, κι έτσι δεν δημιουργούσε εντόπωση, ούτε γινόταν κέντρο διαφημίσεως, ως δήθεν Θαυματουργός. Αυτό το είχαμε προσέξει σε πολλές περιπτώσεις, ίσως και γι' αυτό είπε την έκφραση «Αχ, προδοθήκαμε». Από την πολλή επαφή και συζήτηση επί των διαφόρων θεμάτων που είχαμε μαζί του μπορούσαμε σιγά-σιγά να τον παρακολουθούμε σε πολλές μεθόδους ενεργείας. Έτσι, αντιληφθήκαμε ότι απέφευγε τις Θαυματουργίες και τερατουργίες κατά πρόσωπο μήπως μαζευτεί εκεί όλο το πλήθος των παθόντων και του δημιουργήσει καταστάσεις υπερηφάνειας, κάνοντας σημεία και τέρατα.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΕΣ ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΓΟΝΕΙΣ

Μία μητέρα πήγε στον Όσιο Πορφύριο κι αυτός την ρώτησε να του πει αν έχει παιδιά κι εκείνη είπε ότι είχε πέντε παιδιά. Της ζήτησε να τα ονοματίσει ένα ένα κατά σειρά από το μεγαλύτερο μέχρι το πιο μικρό, κι εκείνη το έκανε. Τότε, της περιέγραψε τον χαρακτήρα κάθε παιδιού, ενώ της είπε να μην εκνευρίζεται, ειδικά με το δεύτερό της παιδί, γιατί στην ηλικία του δεν κάνει να το παροργίζει, «και για να σου τα πω διαφορετικά», της είπε, «πάνω στα νεύρα του θα σε χτυπήσει και θα το φέρει δε όλη του τη ζωή βαριά ότι χτύπησε την μητέρα του. Όταν το παιδί φωνάζει, εσύ θα το αφήσεις να μιλάει μόνο του, κι εσύ δεν θα βγάζεις τοιμουδιά κι αν σε ρωτήσει: "Γιατί δεν μου απαντάς;", θα του πεις: "Μου έχει πει ο Γέροντάς μου να μην σου απαντάω, για να μην αρρωστήσεις.».

ΑΦΑΙΡΕΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΥΤΑΡΕΣΚΕΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Ένα θρησκευόμενο κορίτσι, είκοσι περίπου ετών, είχε φτάσει σε ακραίες σχέσεις με τους δικούς του και ήθελε να φύγει από το σπίτι. Τελικά πήγε να συμβουλευτεί τον Γέροντα Πορφύριο. Έλεγε στον Γέροντα Πορφύριο ότι δεν τα πηγαίνει καθόλου καλά με τους δικούς της στο σπίτι και σκέφτεται να φύγει. Ο Γέροντας την ρώτησε τι είναι τα προβλήματά της και γιατί δεν μπορεί να τα

πηγαίνει καλά με τους δικούς της κι εκείνη του είπε ότι δεν την αγαπούν οι δικοί της καθόλου. Και ενώ μεν αυτή είναι θεοσεβής, εκείνοι είναι πολύ κοσμικοί. Τότε, ο Γέροντας της είπε ότι αφού είναι ευλαβής, πρέπει αυτή μάλλον να τους αγαπάει και να μην απαιτεί αυτοί να την αγαπούν. «Γνωρίζεις», της λέει, «ότι οι Χριστιανοί προσπαθούν να αγαπούν τους άλλους με τα ελαττώματά τους, όπως λέει και η παροιμία.». Κι ενώ μας έλεγε ο Πατήρ Πορφύριος το παράδειγμα αυτό, μας έλεγε ότι θα πρέπει οι γονείς σιγά-σιγά να αφαιρέσουν από τα παιδιά τους την κακή συνήθεια ότι πρέπει όλο το ενδιαφέρον τους να στρέφεται γύρω από αυτά, κι ότι θα πρέπει να τα διδάξουν και να τα συνηθίσουν να κάμπτονται και να προσαρμόζονται με όλους και σ' όλες τις καταστάσεις. Κι αυτό για να μη δυσκολεύονται τελικά, όταν θα εισέλθουν στη ζωή, με χίλιους δύο διαφορετικούς χαρακτήρες ανθρώπων· έτσι να μην τα χαλάνε και να μη δημιουργούν εχθρούς για μικροεγωισμούς και υπερβολική αυταρέσκεια. Αυτή είναι η σωστή παιδαγωγική, έλεγε.

ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μία κυρία πήγε στον Όσιο Πορφύριο και ρωτούσε τι να κάνει με τον σύζυγό της, ο οποίος είναι κακός. Κι ο Γέροντας της έλεγε: «Αν γίνεις εσύ καλή και Χριστιανή, με το καλό σου παράδειγμα και με την αγιότητά σου, σιγά-σιγά θα τον συγκινήσεις και θα τον φέρεις στο φιλότιμο και θα γίνει κι εκείνος καλός. Εδώ ακριβώς γίνεται το μεγάλο σφάλμα, ότι δεν χρησιμοποιούμε την ευγένεια και την Χριστιανική καλοσύνη, τα δυνατά αυτά μεγάλα "κλειδιά", για να επηρεάσουμε τους άλλους. Εάν εσύ είσαι καλή και αγία, είναι αδύνατο τελικά να μην επηρεαστεί κι ο σύζυγός σου προς την ίδια εξευγενισμένη κατάσταση. "Τι σπουδαία γυναίκα έχω εγώ", θα σκέφτεται. Ένας κακός ποτέ δεν είναι αρκετός για να γίνει ένας καβγάς.».

ΠΩΣ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ

Κάποτε, στις ημέρες του Αγίου Πατρός Πορφυρίου, ήταν ένας νέος, που βλασφημούσε τα Θεία και τους ανθρώπους.

Πήγε να εξομολογηθεί σε έναν γέροντα και ο γέροντας εκείνος έλεγε αργότερα ότι είχε τόσο πολύ κακομάθει στη βλασφήμια, που ήταν αδύνατο να το κόψει.

Όταν το άκουσε ο Γέροντας Πορφύριος είπε ότι δεν είχε δίκιο ο γέροντας, γιατί η βλασφημία κόβεται και μάλιστα πολύ εύκολα, φτάνει να το θέλει ο ασθενής. Αργότερα ο βλάσφημος πήγε στον Γέροντα Πορφύριο και κλαίγοντας του έλεγε το πρόβλημά του. Στη συνέχεια, έκοψε την κακή συνήθεια. Έτσι κι αυτός, όπως και πολλοί βλάσφημοι, έμαθαν σιγά-σιγά όταν οργίζονταν, να μετατραπούν την οργή σε ευλογία κι έτσι, τους άκουγες να λένε: «Να τον πάρει η ευχή.» ή «Άι στο καλό.» και με τον τρόπο αυτό, έβγαζαν τον Διάβολο γελασμένο διότι, ενώ εκείνος τους έσπρωχνε στην βλασφημία, αυτοί δια μέσου του τρόπου αυτού, τον εξαπατούσαν και ευλογούσαν τους ανθρώπους μάλλον παρά να τους καταριούνται. Όταν ο Γέροντας Πορφύριος συναντούσε τους πρώην βλάσφημους, αστειευότανε λέγοντας προς αυτούς: «Άι στην ευχή.» ή «Να σε πάρει η ευχή.» και γελούσε καλοκάγαθα.

ΥΓΕΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος έλεγε ότι δεν είναι καλό να τρώμε προϊόντα εκτός της εποχής τους. Έλεγε ότι τα φρούτα και τα λαχανικά εκτός εποχής ραντίζονται με δηλητήρια για να ωριμάσουν κι αυτά είναι βλαβερά στον οργανισμό. Μας έκανε εντύπωση, όταν κάποτε του πήγαμε τέτοια προϊόντα, δεν τα δέχτηκε, γιατί, είπε, είναι βλαβερά στον οργανισμό, γιατί δεν ήταν της εποχής τους.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΣΤΙΣ ΤΡΟΦΕΣ

Ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος αγόραζε σιτάρι και το έκανε ψωμί στο Μοναστήρι, χρησιμοποιώντας ολόκληρο το σιτάρι και την φλούδα, γιατί έλεγε ότι η φλούδα περιέχει βιταμίνες και ουσίες πολύ χρήσιμες στον οργανισμό του ανθρώπου. Και έλεγε: «Για προσέξτε τα παιδιά της επαρχίας και θα δείτε ότι διανοητικώς υπερέχουν των παιδιών των πόλεων κι αυτό έχει σχέση με το γεγονός αυτό.» Έκτοτε, κατά την υπόδειξη του Αγίου Γέροντα, στο Άγιο Όρος αλέθουν σιτάρι και φτιάχνουν μαύρο ψωμί και καλλιεργούν φρούτα και λαχανικά με φυσικούς τρόπους.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ

Ο Όσιος Γέροντας Πορφύριος, αφότου πέρασε διάφορες ασθένειες, είχε τη συνήθεια να κάνει καθημερινώς μακρινούς περιπάτους με τα πόδια γύρω από το δάσος και την περιοχή, το οποίο, φυσικά, είχε και σαν σκοπό να κινείται το σώμα και να κυκλοφορεί το αίμα. Κάποτε, τον ρωτήσαμε πως το εκλάμβανε και μας βεβαίωσε ότι αυτό ήτανε κι ένα είδος κανόνα για συμπλήρωση των διαφόρων μετανοιών ή άλλων υποχρεώσεων, που συνήθιζε να πράττει με διαφορετικούς τρόπους προηγουμένως, όταν βρισκόταν σε καλή υγεία. Αυτό το γρήγορο περπάτημα διαρκούσε μισή ώρα περίπου.

ΛΟΓΙΚΗ ΝΗΣΤΕΙΑ

Ο Άγιος Γέροντας μιλούσε συχνά περί αγώνα και πολέμου, που πρέπει να γίνεται ενάντια στη νωθρότητα, με την οποία μας πολεμάει ο Διάβολος για να μην εργαζόμαστε το έργο της προσευχής. Ο Γέροντας μιλούσε χρησιμοποιώντας λαϊκές εκφράσεις στον τόπο των ασκητικών. Έτσι, δεν έλεγε στους ανθρώπους τις λέξεις «ακηδία», αλλά «νωθρότητα», αντί «νηστεία», έλεγε συχνά τη λέξη «διαιτολόγιο» ή «τρόπο διατροφής». Όταν ο Γέροντας ήθελε να μιλήσει για νηστεία σε ανθρώπους εύσωμους τους έλεγε: «Νομίζω καλό είναι να ακολουθήσεις ένα διαιτολόγιο, να χάσεις λίγο βάρος.» κι αν τον έβλεπε ότι είχε διάθεση για νηστεία του μιλούσε για τη νηστεία με τις εκφράσεις «πρόγραμμα» ή «διαιτολόγιο». Ο Γέροντας πίστευε ότι η νηστεία πρέπει να ταυτίζεται και με περιορισμό τροφής, ποσοτικά και σε ορισμένες ώρες, όπως συνηθίζουν και οι κοσμικοί να κάνουν τις δίαιτές τους και όχι όπως συνηθίζουν οι πολλοί Χριστιανοί όταν νηστεύουν να παχαίνουν, επειδή τρώνε νηστήσιμα όχι δύο ή τρεις φορές από λίγο, αλλά συνέχεια δίχως ωράριο και δίχως πρόγραμμα, και μεγάλες ποσότητες, όπως δηλαδή τρώνε οι χοίροι [= τα γουρούνια]. Έτσι, ο Γέροντας πίστευε ότι η σωστή νηστεία των Χριστιανών πρέπει μεν να συμμορφώνεται με τις διατάξεις των Πατέρων της Εκκλησίας ως προς την αποφυγή των ζωικών και λιπαρών ουσιών, αλλά να βαδίζει και με το σύστημα που ακολουθούν όσοι ακολουθούν τις ιατρικές συμβουλές δηλαδή να τρώνε σε συγκεκριμένες ώρες λίγο φαγητό. Φυσικά, είναι και η εντολή του Θεού ότι πρέπει να τρώμε σαν λογικοί άνθρωποι κι όχι σαν άλογα ζώα [= τα χωρίς λογική ζώα], όποτε μας το ζητάει το ένστικτο ή μάλλον ο πειρασμός δίχως λόγο και δίχως πρόγραμμα.

ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Κάποια κυρία ήταν έγκυος και υπέφερε πολύ από εμετούς κι άρχισε να της περνάει από το νου μήπως δεν ήτανε έγκυος, αλλά μήπως είχε κάποιο κακό. Και επισκέφτηκε τον Γέροντα Πορφύριο κι αυτός της είπε ότι περνούσανε λανθασμένες σκέψεις από το νου της και δεν πρέπει να στεναχωριέται, γιατί θα γεννηθεί ένα πολύ καλό και δυναμικό παιδί. Πέρασαν οι μήνες και το κακό συνέχισε και ο Γέροντας σαν διορατικός που ήτανε, την είδε, της τηλεφώνησε και πήγε και την επισκέφτηκε και την διάβασε. Έτσι, πέρασε η παράξενη εκείνη ενόχληση. Στη συνέχεια, γεννήθηκε ένα πολύ χαριτωμένο και ζύπνιο κοριτσάκι. Το θαυμαστό με τον Άγιο Γέροντα εδώ είναι ότι, ενώ η μητέρα αμφέβαλλε για την εγκυμοσύνη της, ο Γέροντας γνώριζε ακόμη και τον ψυχικό κόσμο του παιδιού που θα γεννιότανε. Σε άλλα περιστατικά που περιγράψαμε, είδαμε τον Γέροντα να περιγράφει σε μας τη ζωή και τους χαρακτήρες τριών διαφορετικών ανθρώπων που είχανε κοιμηθεί και στην περίπτωση αυτή το πνεύμα κάποιου αγέννητου ανθρώπου, ακόμη και στα πρώτα στάδια της εγκυμοσύνης.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΠΕΜΒΑΣΗ

Κάποιος ασθενής πήγε για εξετάσεις στο εξωτερικό κι όπως είχε προβλέψει ο Γέροντας, ενώ οι Έλληνες γιατροί διέκριναν ασθένεια κακού τύπου στον εγκέφαλο, ο Γέροντας, ως συνήθως, είπε: «Πήγαινε όπου θέλεις, ακόμη και στο εξωτερικό, δεν θα σου βρουν τίποτε απολύτως.». Κι αυτό εκλαμβάνεται, όπως και σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις ότι η Θαυματουργία λάμβανε χώρα, μετά την ανακοίνωση του Γέροντα ή μάλλον κατά την υπακοή της εντολής καθ' οδόν προς τους ιατρούς. Την παραμονή που ο ασθενής θα πήγαινε προς τους ιατρούς, πήγε και σ' έναν πνευματικό εξομολόγο κι εξομολογήθηκε κι αυτό το είδε ο Γέροντας κι όταν η αδελφή της είπε στον Γέροντα ότι εκείνη την ημέρα θα άρχιζαν οι επισκέψεις στους γιατρούς που πήγε σήμερα το πρωί είναι όντως ο καλύτερος γιατρός κι εκείνη του ομολόγησε ότι πράγματι, εκείνο το πρωί πήγε στον εξομολόγο. Στη συνέχεια, στις ιατρικές εξετάσεις δεν βρέθηκε κανένα κακό, οι ενοχλήσεις μειώθηκαν και τελικά εξαφανίστηκαν. Όταν αργότερα με απορία είπαμε στον Γέροντα να μας εξηγήσει τι απέγινε, χαμογελούσε καλοκάγαθα.

ΑΣΤΡΟ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ένας φίλος, που τον πήγαμε στον Γέροντα Πορφύριο, επικοινωνήσε με τον Γέροντα τηλεφωνικά και ο Γέροντας του είπε ότι βλέπει στην ωραία πλατεία της πόλεώς του απ' όπου τηλεφώνουσε να έχει ανυψωθεί ένα τεράστιο αστέρι της Βηθλεέμ. Και τότε εκείνος του είπε ότι δεν το έχει δει αυτό κι ο Γέροντας του απάντησε ότι: «Όταν θα πάτε προς την πλατεία, θα το δείτε.» και όντως, έτσι ήτανε.

ΕΠΑΙΡΝΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΕΠΙ ΠΑΝΤΟΣ ΘΕΜΑΤΟΣ

Με τα Κυπριακά εθνικά προβλήματα και τις φήμες και προπαγάνδες ο Γέροντας διαφωνούσε κι έλεγε ότι αυτές οι προπαγάνδες πάνε να αδειάσουν το Νησί από τους Έλληνες κι αυτό δεν είναι σωστό. Πολλοί από την Κύπρο του τηλεφωνούσαν, ζητώντας προγνωστικά πως θα εξελιχθεί η κατάσταση, αλλά ο Γέροντας δεν ήθελε να γίνει προφήτης. Τον ρωτούσαμε αν μπορούσε να το επιτύχει. Είπε ο Γέροντας ότι δεν είχε δυνάμεις, για να πάρει την ανάλογη πληροφορηση. Στα τελευταία έξι χρόνια βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου, ήτανε συνεχώς άρρωστος. Δεν τον ρωτήσαμε, όμως, πως θα το επιτύγχανε αυτό, αν με αυτά που έλεγε εννοούσε με νηστείες ή άλλες ασκήσεις, με ποιες προϋποθέσεις θα καθίσταται αυτό δυνατό. Άλλη φορά χρησιμοποίησε την ίδια έκφραση μας είπε δηλαδή: «Θα ήθελα να είχα τις δυνάμεις μου και θα πήγαινα προς τον Άγιο Μοναχό να τον συναντούσα και να προσευχηθώ μαζί του.». Ο Γέροντας είχε, με το Χάρισμα της προσευχής δηλαδή, την ιδιότητα να αυτοσυγκεντρώνεται στην προσευχή μέχρι να τον επισκεφτεί η Θεία Χάρη. Επίσης είχε το Χάρισμα να κοιμάται αμέσως όταν ήθελε, διότι κάποτε όταν τον ρωτήσαμε, μας είπε: «Εγώ αυτοσυγκεντρώνομαι και κοιμάμαι αμέσως.».

Τον ρωτήσαμε αν είναι εύκολο ή δύσκολο να βρει κανείς την προσευχή. Κι ο Γέροντας έλεγε: «Είναι εύκολο και δύσκολο, αλλά και στην Ομόνοια να βρίσκεσαι, μπορείς να βρεις την προσευχή.», έλεγε. Όπως καταλαβαίνουμε, είχε τέτοια προσήλωση ή αυτοσυγκέντρωση στην προσευχή, που καμία σκέψη ή πειρασμός δεν τον παρέσυρε.

Ρωτούσαμε τον Γέροντα Πορφύριο μετά την εισβολή τι θα γίνει με την Κύπρο κι έλεγε: «Ας κάνει ο Θεός την δουλειά του.». Το ίδιο έλεγε όταν γινόταν οι μεγάλοι σεισμοί στην Ελλάδα κι έμενε ανεπηρέαστος από την κατάσταση. Έλεγε: «Εμείς να γίνουμε καλοί κι ο Θεός ας κάνει ό,τι θέλει.». Μία φορά

πρόσθεσε: «Θα μου πείτε: "Και τί φταίμε εμείς αν πρέπει να καούν τα ξερά;"». Κι άφηγε να εννοηθεί ότι ο Πατήρ Πορφύριος δεν ήθελε να ξεχωρίσει τον εαυτό του από τα ξερά. Ήθελε να πάθει ό,τι θα πάθουν και οι πολλοί άλλοι. Δεν δεχόταν ο Πατήρ Πορφύριος να ζήσει εκείνος και ας χαθεί η υπόλοιπη Εκκλησία. Αυτό συνήθιζε να το λέει τακτικά: «Εγώ είμαι μέσα στο πλοίο της Εκκλησίας. Αν είναι να χαθεί η Εκκλησία, θέλω να χαθώ κι εγώ μαζί της.». Κι έλεγε: «Εγώ δεν θα τρέξω να βγω από το καράβι της Εκκλησίας να πέσω στη θάλασσα, για να σωθώ μόνος μου, που μάλλον το αντίθετο θα συμβεί.», έλεγε, «αλλά θα μείνω μέσα στο καράβι της Εκκλησίας κι ό,τι θέλει ο Θεός ας γίνει.». Αυτή τη θέση έπαιρνε σε όλα τα θέματα τα εθνικά και τα εκκλησιαστικά, και διαφωνούσε μαζί μας, όταν π.χ. στο Κυπριακό εμείς και πολλοί παίρναμε θέσεις επαναστατικές και ακραίες. Και πρόσθετε: «Τί σημαίνει εγώ να ζήσω και οι άλλοι ας πεθάνουν;».

Η ΜΟΝΙΜΗ ΔΙΑΜΟΝΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΙΑ ΣΤΗ ΜΑΛΑΚΑΣΑ

Έτσι, αρχίσαμε και πάλι να τον επισκεπτόμαστε στο μικρό του καλύβι, με τις γνωστές τοιμεντόπετρες, στη Μαλακάσα. Τότε δεν πήγαινε πάρα πολύς κόσμος και μπορούσαμε να ερευνήσουμε και να ικανοποιήσουμε την πνευματική περιέργειά μας για την πνευματική κατάσταση του Γέροντος Πορφυρίου, του μέχρι της στιγμής εκείνης όντως διορατικού, γεγονός πιστοποιημένο από διάφορες σοβαρές μαρτυρίες, όπως είναι αυτές που αναφέραμε προηγουμένως.

[¹] **Επεξήγηση εκτός βιβλίου:** Οι σημειώσεις στις [αγκύλες] είναι του αντιγραφέα της παρούσας εργασίας και όχι εκ του βιβλίου. Επίσης έχει γίνει ελαφριά απλοποίηση και απλούστευση κάποιων λέξεων για ευκολότερη και καλύτερη κατανόηση, καθώς και ολόκληρο το κείμενο έχει μετατραπεί από πολυτονισμένο σε μονοτονισμένο.

Τα κύρια χαρακτηριστικά του Οσίου Πορφυρίου

Τα κύρια χαρακτηριστικά του Οσίου Γέροντος Πορφυρίου σε όλη τη ζωή του ήταν η άκρα ταπείνωσή του, η τέλεια αγάπη του στον Χριστό και τον συνάνθρωπο, η αίσθηση του ότι ανήκει στην Εκκλησία, με μία απόλυτη υπακοή σ' αυτήν εν Χριστώ και με μία απόλυτη ενότητα με όλους και η βίωση της αθανασίας και της ελευθερίας από τον φόβο και την κόλαση από αυτή εδώ τη ζωή. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν η αγόγγυστη υπομονή του στους αφόρητους πόνους, η σοφή διάκρισή του, η ασύλληπτη διόρασή του, η απέραντη φιλομάθειά του, η εκπληκτική ευρύτητα των γνώσεων του που ήταν καρπός της Χάρης και δώρο Θεού και όχι αποτέλεσμα σπουδής, η ανεξάντλητη φιλοπονία και εργατικότητα του, η αδιάλειπτη ταπεινή και για τον λόγο αυτόν αποτελεσματική προσευχή του, το ακραιφνώς ορθόδοξο, αλλά όχι φανατικό φρόνημά του, οι επιτυχίες συμβουλές του, η πολυμέρεια των διδασχών του, η βαθύτατη ευλάβειά του, το ιεροπρεπέστατο των ακολουθιών που τελούσε, και η μεγάλη φροντίδα του να κρατηθεί μυστική η εκτεταμένη προσφορά του.

Τα ουσιώδη

Προσπαθώντας να εμβαθύνουμε στα ουσιώδη στοιχεία που συγκροτούσαν την προσωπικότητα του Γέροντος Πορφυρίου καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι αυτά ήταν: Πρώτον, η ένταξή του στην Εκκλησία κατά έναν ουσιαστικό και όχι τυπικό τρόπο, δεύτερον, η απέραντη αγάπη του στον Χριστό και δι' Αυτού στον συνάνθρωπο, που συνοδεύταν από αγία ταπείνωση, τρίτον, η βίωση της εν Χριστώ μυστικής χαράς και τέταρτον η βίωση της εν Χριστώ αθανασίας.

A) Η ένταξη στην Εκκλησία

Ο Άγιος Γέρον Πορφύριος έλεγε μαζί με όλους τους Αγίους ότι ο Χριστός πρέπει να είναι μέσα στην Εκκλησία. Αυτό σημαίνει ενωμένος με τον Χριστό και με όλους τους ανθρώπους του Χριστού και προπαντός με τον αρχιερέα Του, που επέχει τόπο και τύπο Χριστού. Αλλά αυτό, το να είναι κανείς μέσα στην Εκκλησία δεν είναι κάτι τυπικό. Αυτό άλλωστε πρέπει να σημαίνει η διαθήκη του, στην όποια μας εύχεται να μπούμε στην επίγεια άκτιστη Εκκλησία του Θεού, παρ' όλον που επιφανειακά σκεπτόμενοι θα του απαντούσαμε ότι είμαστε ήδη στην Εκκλησία, αφού είμαστε βαπτισμένοι.

Πράγματι είμεθα μέσα στην Εκκλησία, αλλά τόσο μόνο όσο είναι μέσα στην Ελλάδα ο ξένος ταξιδιώτης που πέρασε τα σύνορα της κατά ένα-δύο βήματα. Αυτός, αν και είναι στην Ελλάδα τυπικά και ουσιαστικά και μπορεί να ταξιδέψει παντού σ' αυτήν και να τη γνωρίσει όλη, όμως είναι σαν να μην είναι, α-

φού μόνο δυο βήματα πέρασε στο έδαφός της και τίποτε δεν ξέρει ακόμη από Ελλάδα. Έτσι και ο Χριστιανός που μια φορά πέρασε την πόρτα της Εκκλησίας και μπήκε μέσα σ' αυτήν, είναι ουσιαστικά σαν να μην μπήκε, άμα δεν προχωράει διαρκώς βαθύτατα σ' αυτήν μέχρι να φθάσει στον θρόνο του Θεού.

Ο Άγιος Γέροντας είχε δει στην πράξη ότι η Χάρη τού Θεού ενεργεί μέσα στην Εκκλησία, ότι οι πιστοί πρέπει να είναι μεταξύ τους ενωμένοι σαν ένα σώμα, το σώμα του Χριστού, ότι κανείς δεν μπορεί να σωθεί όταν ζητά μόνο την ατομική του σωτηρία, ότι η ενότητα ως αίτημα, πόθος και βίωμα του πιστού είναι βασικό στοιχείο της Εκκλησίας και προϋπόθεση της σωτηρίας και ότι η αγάπη, που ωθεί την ψυχή στην ενότητα, είναι απαραίτητη, για να μπει κανείς στην κοινότητα που συνιστά την επίγεια άκτιστη Εκκλησία και να σωθεί εκεί.

B) Η αγάπη

Η κινητήρια δύναμη για τη δημιουργία συμμετοχών στην ύπαρξη και στη χαρά, για τη μετάδοση της ζωής, είναι η αγάπη. Αυτός που σκέπτεται ότι ο νέος άνθρωπος θα του στερήσει κάτι από την άνεσή του και τη χαρά του δεν σκέφτεται όπως ο Θεός, ο οποίος δημιούργησε το ανθρώπινο Γένος, παρ' όλον ότι αυτό Τον παρεπίκρανε (ανθρωποπαθώς μιλώντας). Η μόνη διάθεση, λοιπόν, που αρμόζει σε ανθρώπους πλασμένους εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού, είναι η αγάπη, δηλαδή το άνοιγμα της καρδιάς στο άλλο πρόσωπο, στο Σύ του Θεού και στο σύ του συνανθρώπου.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους προσπαθεί η Εκκλησία να πείσει τους ανθρώπους να βαδίσουν στον σωστό δρόμο. Όμως ο βασιλικός δρόμος της ευαισθητής, ποιητικής και ευγενικής ψυχής που σου υπεδείκνυε Άγιος Γέρον Πορφύριος είναι ο δρόμος της αγάπης, του θείου έρωτα προς τον Ιησού Χριστό και η ανιδιοτέλεια, δηλαδή η αδιαφορία για το αν η αγάπη σου στον Χριστό συνεπάγεται χαρές ή οδύνες. Είναι δρόμος γεμάτος αρχοντιά και ανωτερότητα, χωρίς μιξέριες, υπολογισμούς και φόβους, λεβέντικος και άξιος του Θεού μεγαλείου και της απόλυτης εμπιστοσύνης στη φιλική διάθεση του Χριστού που μας αγαπά.

Αυτό συνεπάγεται και μία ωραία μεθόδευση του πνευματικού αγώνα του Χριστιανού, την οποία συχνά-πυκνά και με πολλά παραδείγματα ανέπτυξε. Ας θυμηθούμε μερικά:

– Όταν είσαι σ' ένα κατασκότεινο δωμάτιο, μη χτυπάς το σκοτάδι για να το διώξεις. Δεν φεύγει έτσι. Άνοιξε το παράθυρο στο φως, δηλαδή δώσου στην αγάπη του Χριστού και τότε χωρίς κόπο φεύγει το σκοτάδι.

– Όταν έρχεται ο κακός λογισμός, η μελαγχολική σκέψη, ο φόβος, ο πειρασμός να σε καταλάβει, μην πολεμάς μαζί τους να τα διώξεις. Άνοιξε τα χέρια σου στην αγάπη του Χριστού και σε παίρνει στην αγκαλιά του και χάνονται αυτά μόνα τους.

– Όταν ο κήπος της ψυχής σου είναι γεμάτος αγκάθια (πάθη), μην προσπαθείς να τα ξεριζώσεις και βρίσκεσαι διαρκώς τραυματισμένος και μολυσμένος από την ασχολία σου μαζί τους. Δώσε όλη τη δύναμη σου στα λουλούδια της ψυχής σου, πότισέ τα, και τότε τ' αγκάθια θα ξεραθούν μόνα τους. Και το καλύτερο λουλούδι είναι η αγάπη σου στον Χριστό. Αν ποτίσεις αυτήν και αναπτυχθεί, όλα τα αγκάθια μαραινούνται.

Γ) Η χαρά

Ο Άγιος Γέρων Πορφύριος αγαπούσε όλους με την αγάπη του Χριστού που είναι μοναδική για τον καθένα. Αλλά η πλούσια καρδιά του Χριστού και όσων ομοιώθηκαν μ' Αυτόν, μπορεί ν' αγαπά με μοναδικό τρόπο τον κάθε άνθρωπο, που είναι εικόνα του αγαπημένου Χριστού. Και η αγάπη αυτή ελκύει τη Θεία Χάρη, που επιπίπτει στον αγαπώντα σαν χαρά μεγάλη και ανεξάντλητη. Αυτός που αγαπά είναι χαρούμενος, γιατί η αγάπη είναι δόσιμο και το δόσιμο συνεπάγεται τη μακαριότητα, όπως είπε ο Κύριος («μακάριόν έστι μάλλον δίδοναι ή λαμβάνειν», Πράξ. 20, 35. Δηλαδή: Καλύτερα είναι να δίνεις, παρά να παίρνεις). Έτσι ζούσε ο Άγιος Γέροντας στη χαρά που κανείς, ούτε οι πόνοι ούτε οι θλίψεις, δεν αφαιρεί από εκείνον που είναι δοσμένος στην αγάπη του Χριστού. Ο Άγιος Γέροντας Πορφύριος, ζώντας μέσα στην αγάπη του Χριστού είχε διαπιστώσει εμπειρικά αυτό που γράφει ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής: «ή τελεία αγάπη έξω βάλλει τόν φόβον» (Α΄ Ιω. 4, 18) και γι' αυτό λέει σε μια ηχογραφημένη συνομιλία του με έμφαση και με γεμάτη πραότητα βεβαιότητα «Ο φίλος, ο αδελφός (ο Χριστός)...! Πώς το φωνάζει αυτό όμως...! Και πόσο...! Τί βάθος κρύβεται μέσα σ' αυτό...! Πολύ βάθος! Δηλαδή είναι το θάρρος. Δεν θέλει τον φόβο ο Χριστός, δεν τότε θέλει τον φόβο!»

Δ) Η αθανασία

Η νίκη πάνω στον θάνατο, η αίσθηση και η βεβαιότητα της αθανασίας είναι ένα βίωμα κοινό σε όλους τους Αγίους και στον Γέροντα Πορφύριο. Λέγει στην προαναφερθείσα ηχογραφημένη συνομιλία του: «Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν' αγαπήσει τον Χριστό, κι όταν αγαπήσει τον Χριστό απαλλάσσεται από τον Διάβολο, από την κόλαση και από τον θάνατο». Δεν είναι αυτά λόγια επωμένα από κάποιον που συνέλαβε αυτή την αλήθεια με τη σκέψη του.

Είναι λόγια βγαλμένα από ένα αληθινό προσωπικό βίωμα και γι' αυτό έχουν την αξία μαρτυρίας αυτόπτη μάρτυρα. Δεν αλλάζει το πράγμα από το γεγονός ότι ο Άγιος Γέροντας Πορφύριος από ταπεινωση και βαθιά αίσθηση της ανθρωπίνης ασθένειάς μας λέγει ότι δεν έχει φθάσει σε αυτή την κατάσταση. Μάλλον ενισχύεται η αξιοπιστία του, διότι δεν είναι πλέον ένας που νομίζει ότι έφθασε κάπου. «Δεν έχω φθάσει, αυτό ζητάω, αυτό θέλω. Και στη σιωπή μου και παντού προσπαθώ να ζήσω σ' αυτά. Δεν τα ζω όμως, ...προσπαθώ. Δηλαδή, πως να σου πω, πως να σας πω; Δεν έχω πάει σ' ένα μέρος, έτσι... ή πήγα μια φορά, το είδα, τώρα δεν είμαι εκεί, αλλά το θυμάμαι, το λαχταράω, το θέλω. Να τώρα, αυτή τη στιγμή, αύριο, μεθαύριο, κάθε στιγμή μούρχεται και το θέλω. Θέλω να πάω εκεί, το ζητάω. Δεν είμαι όμως εκεί... Ναι, αλλά ζω μέσα σ' αυτή την προσπάθεια...»

Βεβαιοί ο Άγιος Γρηγόριος ότι το ευρείν τον Θεόν έγκειται εις το αεί Αυτόν ζητείν [= Δηλαδή: Βεβαιώνει ο Άγιος Γρηγόριος ότι το να βρεις τον Θεό βρίσκεται στο να Τον αναζητείς για πάντα]. Δεν υπάρχει καλύτερη και εγκυρότερη επιβεβαίωση ότι ο Άγιος Γέρον Πορφύριος βρήκε τον Θεό, και ότι ο δρόμος της αγάπης που μας υποδεικνύει είναι ο συντομότερος, ο ασφαλέστερος και ο καλύτερος για να μας βρει και μας ο Θεός και να περιμαζέψει τον καθένα μας, σαν το ένα απολωλός πρόβατο, με χαρά και με αγάπη και να μας οδηγήσει από αυτήν εδώ τη ζωή στην επίγεια άκτιστη Εκκλησία Του, που είναι χώρα αγάπης, χαράς, ειρήνης και αθανασίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑ

«Αγαπητά πνευματικά μου παιδιά.

Τώρα που ακόμα έχω τας φρένας μου σώας θέλω να σας πω μερικές συμβουλές. Από μικρό παιδί όλο στις αμαρτίες ήμουν. Και όταν με έστειλε η μητέρα μου να φυλάξω τα ζώα στο βουνό, γιατί ο πατέρας μου, επειδή ήμασταν φτωχοί είχε πάει στην Αμερική για να εργαστεί στην διώρυγα του Παναμά, για εμάς τα παιδιά του, εκεί, που έβοσκα τα ζώα συλλαβιστά διάβαζα τον βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλλυβίτου και πάρα πολύ αγάπησα τον Άγιο Ιωάννη και έκανα πάρα πολλές προσευχές σαν μικρό παιδί που ήμουν 12-15 χρονών δεν θυμάμαι ακριβώς καλά και θέλοντας να τον μιμηθώ με πολύ αγώνα έφυγα από τους γονείς μου κρυφά και ήλθα στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους και υποτάκτηκα σε δυο γεροντάδες αυταδέλφους τον Παντελεήμονα και τον Ιωαννίκιο. Μου έτυχε να είναι πολύ ευσεβείς και ενάρετοι και τους αγάπησα πάρα πολύ και γι' αυτό με την ευχή τους τους έκανα άκρα υπακοή. Αυτό με βοήθησε

πάρα πολύ, αισθάνθηκα και μεγάλη αγάπη και προς τον Θεό και πέρασα πάρα πολύ καλά. Αλλά, κατά παραχώρηση του Θεού, για τις αμαρτίες μου αρρώστησα πολύ και οι Γεροντάδες μου μου είπαν να πάω στους γονείς μου στο χωριό μου εις τον Άγιον Ιωάννη Ευβοίας. Και ενώ από μικρό παιδί είχα κάνει πολλές αμαρτίες όταν ξαναπήγα στον κόσμο συνέχισα τις αμαρτίες οι οποίες μέχρι και σήμερα έγιναν πάρα πολλές. Ο κόσμος όμως με πήρε από καλό και όλοι φωνάζουνε ότι είμαι Άγιος. Εγώ όμως αισθάνομαι ότι είμαι ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος του κόσμου. Όσα ενθυμόμωνα βεβαίως τα εξομολογήθηκα, αλλά γνωρίζω ότι για αυτά που εξομολογήθηκα με συγχώρησε ο Θεός, αλλ' όμως τώρα έχω ένα συναίσθημα ότι και τα πνευματικά μου αμαρτήματα είναι πάρα πολλά και παρακαλώ όσους με έχετε γνωρίσει να κάνετε προσευχή για μένα διότι και εγώ όταν ζούσα πολύ ταπεινά έκανα προσευχή για σας, αλλ' όμως τώρα που θα πάω για τον ουρανό έχω το συναίσθημα ότι ο Θεός θα μου πει: τι θέλεις εσύ εδώ; Εγώ ένα έχω να του πω. Δεν είμαι άξιος Κύριε για εδώ, αλλ' ότι θέλει η αγάπη σου ας κάμει για μένα. Από εκεί και πέρα δεν ξέρω τι θα γίνει. Επιθυμώ όμως να ενεργήσει η αγάπη του Θεού. Και πάντα εύχομαι τα πνευματικά μου παιδιά να αγαπήσουν το Θεό, που είναι το πάν, για να μας αξιώσει να μπούμε στην επίγειο Άκτιστο Εκκλησία Του. Γιατί από εδώ πρέπει να αρχίσουμε. Εγώ πάντα είχα την προσπάθεια να προσεύχομαι και να διαβάζω τους Ύμνους της Εκκλησίας, την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Εγώ προσπάθησα με τη χάρη του Θεού να πλησιάσω τον Θεό και εύχομαι και εσείς να κάνετε το ίδιο. Παρακαλώ όλους σας να με συγχωρέσετε για ότι σας στεναχώρησα.

Ιερομόναχος Πορφύριος
Εν Καυσοκαλυβίσις τη 4/17 Ιουνίου, 1991.»